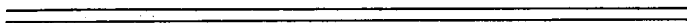

VÄINÖ LEHTONEN

TIE IHMISYYTEEN

TIE IHMISYYTEEN

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1960 painoksesta.

Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut jäädä alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.

(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa toukokuussa 2015

Jaakko Kesävuori

TIE IHMISYYTEEN

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

TAMPEREELLA 1960 — P. E:N KANNATUSLIITTO

Tässä julkaistu kirjoitussarja painettiin aikakauslehti Pohjolan Valossa vv. 1959—60. Muutamien kristosofien toivomuksesta julkaisemme sen nyt erillisenä vihkona.

Tampereella 1960.

V ä i n ö L e h t o n e n.

TIE IHMISYYTEEN

I

UUDESTISYNNYTETYT USKONNOT

Se uusi sanoma, jonka Jeesus Kristus julisti ja jota hänen apostolinsa levittivät, oli sanoma taivasten valtakunnan lähestymisestä. Ennen Jeesusta taivasten valtakunta, eli se henkinen kuningaskunta, jossa Kristus, Logos hallitsi, oli kaukana, se oli näkymättömissä maailmoissa. Jeesuksessa Kristus lähestyi ihmiskuntaa, ojensi pelastavan kätensä. — Kristikunnassa on puhuttu pelastuksesta ja ymmärretty sillä pelastusta ikuisesta piinasta, kadotuksesta. On käsitetty, että joku hirviöjumala syöksee oman luomuksensa ikuisiin kärsimyksiin, joiden tarkoitus on käsitämätön. On ymmärretty, että rakkauden Jumala tekee rakkaudettomia tekoja. Ehkä tällaisen nurinkurisen uskon syntymiseen antoi aiheita apostolien hämärät viittaukset ja liian realistiset vertaukset, joita he ottivat Juudanmaalla käytännössä olleista eläinuhreista. Emme kuitenkaan voi langettaa syytöstä apostoleihin, sillä he puhuivat aikalaisilleen. Jos mei-

dänkin aikanamme olisi käytännössä eläinten uhraaminen, jos jumalanpalveluksemme olisi sellaista, että "kirkonmenoissa" tapettaisiin lemmiä, lampaita tai vaikkapa kanoja ja niitä poltettaisiin roviolla jumalan lepyttämiseksi, jos sellaisen jumalan tunnustajille pitäisi opettaa inhimillisempää uskontoa, niin miten me menettelisimme? Tuskin saisimme heitä ymmärtämään asiaamme muuten, kuin puhumalla heille Paa-valin tavalla: Ei Jumala enää kaipaa eläinten uhraamista, sillä nyt on tapahtunut niin merkillistä, että yksi ihminen on uhrannut itsensä kaikkien puolesta. Jeesus tapettiin, ja se oli niin suuri uhri, että kun siihen uskomme, niin voimme jättää tuollaiset teuras-tukset. — Paavalikin puhui aikalaisilleen ja hänen oli opetettava heitä heidän ymmärryksensä mukaisesti. Mutta hänen opetuksissaan oli samalla syvä totuus takana, sillä Kristuksen lähestymisessä oli todellakin kysymys pelastuksesta.

Pekka Ervastian avulla, kristosofian valossa ymmärrämme nyt tuota pelastussanomaa. Sitä voidaan kuvata monelta puolelta, sanomalla mm., että meidän tulee pelastua tietämättömyydestä, itsekkyydestä, kuolemasta... Mutta tuo kaikki keskittyy kysymykseen Kristuksesta. Ihmisen ongelma on lyhyesti sanoen siinä, ettemme vielä ole oikeita ihmisiä, mutta meidän pitää tulla sellaisiksi. Olemme pitkän kehityksen kautta tulleet tällaisiksi kuin nyt olemme, tällaisiksi ajatteleviksi, tunteviksi ihmisiksi, joilla on kaikenlaisia haluja, himoja, pyyteitä, paheita ja hyveitä, taipumuksia ja kykyjä. Osaamme kärsiä ja iloita, tappaa ja rakastaa; jalkamme saattavat —

noin kuvaannollisesti ja ehkä todellisestikin — polkea verilätäköissä, mutta kaiken tuskan ja inhon keskellä voimme nostaa kätemme taivaasiin ja huutaa Jumalan puoleen . . . Tällaisia olemme nyt, mutta tämä on väli-vaihe kehityksen tiellä. Se, että osaamme kurjuuden-kin keskellä nostaa tajuntamme Jumalan puoleen, osoittaa sisimmän itsemme olevan Jumalaa lähellä. Jumalan kuva on sisäisesti meissä. Kristus on hen-kemme taivaissa. Kristus, kuva ja ihanne täydelli-sestä ihmisestä pyrkii meissä esille. Kristus pyrkii syntymään tallissa, sillä sielumme on vielä eläinten asunto. Kun Kristus saa meissä muodon, kun ihmi-syyden ihannekuva meissä herää ja kasvaa, silloin olemme nousseet nykyisestä tilastamme siihen tilaan, joka on ihmisen aste. Tällöin vasta olemme oikeita ihmisiä, Kristuksen pelastustyö on siis sitä, että täl-laisina persoonallisuuksina otamme Kristuksen it-seemme, elämme Kristuksen tajunnassa, joten per-soonallinen itsemme aivan kuin kuolee ja haudataan, jotta Kristus yksin eläisi meissä. "En minä elä, vaan Kristus minussa" sanoi apostoli. Mystillinen Kristus on Jumala meissä. Kun Jumala, jossa ei ole mitään epätäydellisyyttä, herää ja elää sydämessämme, omassa päivätajunnassamme, niin Hän on todellakin ristillä kärsimässä. Risti on tämä kuollut ja haudattu persoonallisuus joka tietää, ettei siinä ole mitään arvokasta, ei mitään "Jumalalle otollista", ei mitään ansiota, joten Kristuksen läsnäolo on kokonaan ar-moa. Ihminen tuntee, että Kristus on hänet pelasta-nut. Ei tietenkään mistään ikuisesta piinasta, vaan pelastanut hänet sellaiseksi ihmiseksi, jollaiseksi

meidän on kerran kaikkien tultava: Jumalan kuvan kaltaisiksi.

Pelastussanomassa on siis takana syvä todellisuus, sillä ihmisen tie ihmisyyteen on aina ollut siinä, että hän yhtyy Kristukseen. Mutta ennen Jeesus Kristusta tuo yhtyminen saattoi tapahtua vain näkymättömissä maailmoissa, mikä merkitsi ”teknillisesti” katsottuna vihkiytymistä Valkoiseen Veljeskuntaan. Jeesuksen kautta Kristus, Jumala Poikana lähestyi ihmiskuntaa, saaden aikaan sen, että nyt Kristus voidaan tajuta päivätajunnassa. Taivasten valtakunta lähestyi, tuli näkymättömistä maailmoista näkyväiseen, päivätajunnan taakse, kuten Pekka Ervast opettaa.

Mutta Pekka Ervast puhui jo v. 1909 kirjassaan ”Uudenajan aamunkoitteessa” (painettu uudelleen kirjassa ”Ihmisyyden uskonto”) siitä, että taas on Jumala esiintyvä maan päällä suuren Poikansa kautta ja että kukaties silloin eläneet keski-ikä ihmiset saavat nähdä hänen kirkkautensa. Niin ikään hän puhui useaan otteeseen uuden uskonnon syntymisestä sanoen, että Jumala saattaa esiintyä tavalla, jolla Hän ei ole ennen esiintynyt. Nyt ymmärrämme — ja ansio tästä lankeaa J. R. Hannulalle — Pekka Ervastian olleen tuo hänen kertomansa suuri Opettaja, uuden uskonnon julistaja. J. R. Hannula ei puhu tästä omana keksintönään, vaan Pekka Ervastian omiin sanoihin nojaten. Eikä ainoastaan P. E:n ”sanoihin” noin ylimalkaan, vaan siten, että opettaja tunnetaan opetuksesta. Pekka Ervast on näyttänyt työnsä hedelmillä, opetuksillaan, kirjallisuudellaan ja kirjoituksillaan, kuka hän on. Hän oli suuri tietäjä, joka tunsi

"aurinkokuntamme sydänmaat" omana kokemukse-
naan ja puhui Kristuksen salaisuuksista "niin kuin
se, jolla on valta, eikä niin kuin kirjanoppineet".

Näemmekö siis Pekka Ervastissa Opettajan, jossa
Jumala lähestyi tavalla, jolla hän ei ole ennen lähes-
tynyt? Näemme. Se näkyy monella tavalla, mutta
eräs silmiinpistävimmistä puolista näkyy siinä, että
hän uudestisyynnytti kaikki uskonnot. Tutkikaamme
vain esim. kirjaa "Suuret uskonnot". Siinä esitetään
monta uskontoa niin ylevässä valossa, etteivät noiden
uskontojen tunnustajat ole osanneet katsella ja ym-
märtää omia profeettojaan noin ylevästi. P. E. osaa
nähdä jokaisen uskonnonperustajan sisäisen hengen,
sen, jonka kysymyksessä oleva profeetta ylevimpänä
hetkenään ymmärsi sanomansa ytimeksi. Saamme
tuota kirjaa lukiessamme sellaisen kuvan, että kuka-
ties esim. Muhamed tajusi ylevimpänä hetkenään
juuri niin, kuin Pekka Ervast sanoo, vaikkei Muha-
med sitten ehkä osannutkaan aivan noin opettaa.
Mikä jäi Muhamedilta sanomatta, sen sanoi nyt Pekka
Ervast ja näin sanoessaan hän uudestisyynnytti tuon
uskonnon. Islamilaiset voivat nyt Pekka Ervastin
avulla päästä sisälle oman profeettansa sisimpään
henkeen. Saman huomion teemme jokaisen uskonnon
kohdalla. Näemme kristinuskostakin puheen ollen to-
teutuneen sen P. E:n opetuksen, jonka mukaan uusi
suuri Opettaja tuo esille sellaista, joka Jeesukselta
ehkä jäi sanomatta, tai hänen apostoleiltaan muistiin
merkitsemättä. Jeesuksen Vuorisaarnan hän uudesti-
syyntti, sekä sen viisi käskyä, että autuudenjulistuk-
set ja Isämeidän rukouksen. Apostolien kirjeet hän

selvitti, Paavalin opetuksista hän kirjotti eri kirjan ja sen avulla vasta ymmärrämme Paavaliakin, ja hänen Damaskuskokemustaan. Miten monelta puolen hän kertookaan Kristuksesta ja Jeesuksen asemasta ja elämäntyöstä. Kuinka moni Jeesuksen oppilaista ymmärsikään Mestariaan noin syvästi? Sen, minkä Jeesus itse tiesi, mutta josta hän kukaties ei voinut oppilailleen kertoa, sen kertoo nyt Pekka Ervast. Niin ikään saimme "Kalevalan avaimessa" uudestisyntyttyn Kalevalan. Länsimainen salatiede tuli uudestisyntytyksi, vieläpä Blavatskyn teosofiakin tuli käsiteltyä Kristusmysterioitten kannalta. Vihkimyksen tien hän selvitti monelta puolelta sangen perusteellisesti, esittäen "Tähtikoulut"-kirjassaan koko vihkimysjärjestelmän uudistuneeksi. — Mitä P. E:n kirjaa tahansa tutkimmekin, niin kaikissa niissä esiintyy uudestisyntyttynä henkisen elämän tie. Saamme vielä tietää senkin, että aivan uusi luonnonvoima on alkanut vaikuttaa planeetallamme ja että planeettamme on astunut kirkastuksen tielle.

Tällainen uudestisyntyttäminen oli välttämättömyyden aiheuttama, sillä kysymyksessä on Maailmanuskonto. Pekka Ervastian sanoma on tarkoitettu koko ihmiskunnalle. Nyt on mahdollista, että jokainen uskonto, jokainen henkinen liike (vapaamuurariuskonkin tuli uudestisyntytyksi kirjassa "Kadonnut Sana") voisi ottaa oppia Pekka Ervastilta ja päästä sisälle siihen elämänymmärrykseen, jota kyseisen uskonnon tai henkisen liikkeen tunnustajat pitävät pyhänä. Jos he sitten tekevät totta omasta, näin uudestisyntytystä uskonnostaan ja noudattavat sen opetuksia käy-

tännöllisessä elämässään, niin he joutuvat lopulta Kristuksen yhteyteen ja Isän uskontoon. Sillä ainoa todellinen uskonto on se uskontojen korkeampi minä eli Logosviisaus, joka on aurinkokuntamme Logoksel-la. Se on se tosi Viinipuu, jonka oksia kaikki uskonnot ovat, sillä maailman eri uskonnot ovat yrittäneet ilmentää Logoksen viisautta niin hyvin kuin ovat kyenneet, ja niin hyvin kuin ihmiset suinkin ovat henkistä elämää kulloinkin tajunneet. — Pekka Ervastin sanomassa tuli kaikki entinen viisaus uudestisyntytyksi ja täydellistetyksi. On tapahtunut uskontojen yhdistäminen, sillä Isän uskonto yhdistää kaiken ja vetää itseensä. Tämä on sen kirkastuksen tien lähtökohta, jolle planeettamme nyt on astunut. Ensin kirkastettiin uskonnot ja henkiset virtaukset, henkisen elämän tie, ja kun me ihmiset sitä tietä kuljemme, niin kirkastuu myöskin planeettamme.

Edelleen näemme Jumalan ilmenneen tavalla, jolla Hän kukaties ei ole ennen ilmennyt, siinä että planeetallemme tullut uusi luonnonvoima purkautuu ryhmien kautta. Yksilöä ei enää kauan auteta, nyt on tullut ajankohtaiseksi henkinen veljesryhmä. Ovathan tosin henkiset liikkeet aina olleet ihmisryhmiä ja ovathan uskontojen juhlatilaisuudet ja ”jumalanpalvelukset” aina tapahtuneet joukoissa. Mutta toisaalta niin kristinuskossa kuin muissakin uskonnoissa henkinen elämä on ymmärretty pääasiallisesti yksilölliseksi. Erakoita ja muita ”pyhimyksiä” on esiintynyt useimman uskonnon piirissä. On ymmärretty, ettei todella pyhää elämää voikaan viettää olemalla mukana maailmassa, vaan

on mentävä joko erakoksi tai erikoisiin luostareihin. P. E. ei opeta tällaista, sen sijaan hän tähdentää ryhmien, henkisen valiojoukon välttämättömyyttä. Vuorisaarnaa seuraava veljesjoukko on maan suola ja maailman valo, kuten Jeesuskin nimitti oppilaitaan. Henkinen veljesjoukko merkitsee kansassa hengityselintä ja tämän valiojoukon puuttuminen kansan kuolemaa.

Elämme tällaisten asioiden ja tapahtumien keski-
pyörteissä, joten on syytä yhä uudelleen palata tutkimaan tietä ihmisyyteen.

II

VIHKIMYKSISTÄ

Tie ihmisyyteen kulkee moraalisen kasvun kautta. Kasvaminen merkitsee persoonallisuudessamme tapahtuvaa muutosta. Sanoimme edellä, ettemme vielä ole oikeita ihmisiä, mutta kehityksemme tie kulkee ihmisyyttä kohti. Siksi persoonallisuudessamme tulee tapahtua sellainen muutos, että Kristus saa siinä sijaa, koska Kristus on täydellisen ihmisen kuva, todellisen ihmisen idea. Mutta kun emme vielä tunne Kristusta, emme myöskään suoralta kädeltä ymmärrä ja tiedä, mikä on se tie tai se henkinen kasvu, jolla avaamme oven Kristukselle. Siksi tarvitsemme uskonnon apua. Ja koska Jeesus Kristus toi Kristuksen, taivasten valtakunnan lähelle, niin pätevimmat neuvot saamme hänen opetuksistaan, Vuorisaarnasta. Nyt, jolloin Vuorisaarna on saanut oikean tulkitseijan Pekka Ervastissa, voi kuka tahansa ottaa P. E:n "Vuorisaarna"-kirjan oppaakseen ja opetella sen neuvoja noudattamaan. Näin on tie ihmisyyteen avoinna jokaiselle.

Pekka Ervastin opetuksissa on merkittäviä kohtia, joista jo edellisessä kirjoituksessamme mainitsimme. Hän puhuu henkisestä valiojoukosta ja sen merkityksestä. Hänen opetuksiinsa sisältyy myöskin teosofiset opit kehityksestä, jälleensyntymisen ja karman laista sekä vihkimyksen tiestä, joka johtaa ihmisyyteen. Elämä on edessämme kaikkine pulmineen ja siinä vaikuttaa voimia, joiden kanssa joudumme kamppailemaan. Emme ole yksin maailmassa, meitä on miljoonia ja kaikki olemme jollakin tavalla toistemme kanssa tekemisissä. Elämä on perin mutkalista ja monisäikeistä ja sitä pitäisi myöskin ymmärtää. Vaikka tunnemme sisässämme, että elämme oikein esim. silloin, kun emme tapa tai varasta, niin järkemme kysyy siitä huolimatta, mitä tämä elämä on. Kun meidän on kuljettava kohti ihmisyyttä ja tiemme kulkee synkän korven kautta, niin luonnollisesti yritämme ottaa selvää, minkälainen tuo tie mutkineen ja mäkinen on. Tällöin joudumme tutkimaan sitä tietä, jota Pekka Ervastkin nimittää vihkimyksen tieksi.

Käsitteellä vihkiytyminen ymmärretään ihmiselämässä tapahtuvaa pysyvää muutosta. Niinpä avioliittovihkiytymisellä tarkoitetaan elinikäistä liittoa aviopuolison kanssa. Jossakin itämailla on tosin ajateltu, että kun aviopuolisot ovat saattaneet maailmaan lapsia ja näin täyttäneet velvollisuutensa, niin silloin menetellään viisaasti, jos aviopari eroaa ja kumpainenkin menee erakoksi miettimään elämän tarkoitusta. Tällöin he lupautuvat olemaan "taivasten valtakunnan takia aviottomina" ja pyhittävät

elämänsä Korkeimmalle. Länsimailla olemme kuitenkin — ainakin periaatteena — ymmärtäneet avio-liitolla elinikäistä liittoa, vihkiytymistä aivan kuin uuteen ”säätyyn”, aviosäätyyn. Samoin saatamme vihkiytyä eli ”pyhittää” elämämme jollekin aatteelle tai elämäntehtävälle, emmekä silloin ajattele, että olisimme tuosta aatteesta tai elämäntehtävästä vapaita silloin, kun saamme toiveemme toteutetuksi, vaan aate ja elämäntehtävä tulee osaksi itseämme. Näin ymmärretään myöskin tapahtuvan henkisessä vihkiytymisessä. Se on sisäinen muutos parempaan elämään, inhimillisempi elämäntapa, jolloin vapaudutaan mm. tietämättömyydestä, itsekkyydestä, pahasta..., ja pyritään hyvään, totuuteen, rakkauteen, ihmisyyteen... Valhe, epäoikeudenmukaisuus, synti saavat ainaiseksi mennä ja sen sijaan veljellinen suhtautuminen toisiin ihmisiin saa jatkuvasti kasvaa. Vihkiytyminen henkiselle elämälle merkitsee pysyvää muutosta, ihmisyyden kasvua sen täydellisyyss kuvan kaltaiseksi, joka on Kristus mystillisenä todellisuutena jokaisen ihmisen hengessä. Kristuksen moraali on selvimmin esitetty ja tajuttavimpaan muotoon saatettu Vuorisaarnan käskyissä: Älä suutu, Älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, Älä vanno, Älä ole pahaa vastaan, Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Näin selvään ja ymmärrettävään muotoon Pekka Ervast tulkitse Jeesuksen Vuorisaarnan käskyt ja koska ne ovat — viimeistä käskyä lukuunottamatta — kielteisiä, niin P. E. toi esiin myöskin käskyjen myönteiset puolet. Ne ovat: hyvyys, puhkaus, totuus, rauha ja rakkaus. Näissä käskyissä

kuvastuu käytäntöön sovellettavalla tavalla se korkea ihanne ja päämäärä, joka on henkemme tai-vaissa olevassa Kristuksessa, joka meissä tulisi kas-vaan miehuuden täyteen mittaan ja joka kasvu tapah-tuu vihkimyksen tiellä.

— — —

Pekka Ervast puhuu vihkimyksistä eli ihmisen henkisestä kasvusta useammalta näkökulmalta. Niin-pä hän puhuu kirjassaan "Christosophisia peruskysy-myksiä I" vihkimyksistä eri tajunnantasojen kan-nalta. Henkisissä vihkimyksissä avautuu vihittävälle eri elämäntasot, joten vihkimyksen tie merkitsee tältä kannalta katsottuna tajunnan laajentumista. Vihittävä siirtyy alempana olevasta enkelikunnasta seuraavaan ylempään enkelikuntaan, kuten mm. alku-kristillisellä ajalla tätä tapahtumaa kuvailtiin. Kun henkisiä asioita yritetään kuvata fyysillisellä kielellä, niin siinä on aina jotakin vertauskuvallisuutta mu-kana, vaikka se samalla on myöskin totta. Kun P. E. piti sen esitelmäsarjan, josta tuli yllämainittu kirja, niin silloin hän puhui niille ihmisille, jotka olivat oppineet ajattelemaan henkisiä asioita H. P. Blavats-kyn opettamalla tavalla. H. P. B. oli Himalajan Vel-jeskunnan lähetti ja hän opetti henkisiä asioita hei-dän käyttämillään termeillä.

Myöhemmin P. E. puhuu vihkimyksen tiestä mm. aurinkokuntamme planeettojen näkökulmasta. Näin hän tekee kirjassaan "Tähtikoulut". Jokaisella aurin-kokuntamme planeetalla on oma henkinen akade-miansa eli Valkoinen Veljeskuntansa, joka ohjaa ja kasvattaa kyseisen planeetan ihmiskuntaa siellä ta-

voitteena olevaa ihmistäydellisyyttä kohti. On ymmärrettävää, että vaikka Kosmillinen Kristus on täydellisen ihmisen kuva ja jokaisella planeetalla pyritään kasvamaan tuon kuvan kaltaiseksi, niin ihmistäydellisyydessä on eri puolia, koska Kristus on jumalalliselta olemukseltaan rajaton. Onhan meidän sisin itsemmekin, monadimmeikin mahdollisuuksiltaan rajaton, mutta kun se lähti pitkälle toiviolettelleen, ilmentääkseen aineellisuuden kautta ihmisen, niin tuon monadin mahdollisuuksia ”rajoitettiin”, sillä aineellisuus merkitsee aina rajoitusta. Sitä rajoitettiin siten, että siinä herätettiin kolme ”ominaisuutta”: aatma, buddhi ja manas, henkinen tahto, rakkaus ja järki. Ja kuitenkin — meidän kannaltamme — nämä ”ominaisuudet” eli mahdollisuudet ovat aivan rajattomia. Samoin on ymmärrettävää, että eri planeettojen Salaisten Koulujen kasvatuspäämäärät ovat erilaisia, ne ovat keskittyneet aivan kuin eri puoliin Kosmillisessa Kristuksessa. Niinpä Merkuriuksen Salaisen Koulun tavoitteena on ilmentää veljeys kauneimmassa mitassaan, Venuksen koulussa sitä vastoin on eroittamisen kyky ja sen avulla kasvatettava puhtaus korkeimpana tavoitteena jne. Jokainen planeetta vaikuttaa suggestiivisesti kaikkiin toisiin planeettoihin, siis myöskin tähän Maa-planeettaan. Ja koska planeetoilla on kehitys kulkenut alempien asteitten kautta, niin niiden vaikutus ei ole ainoastaan sitä, mitä niiden Salaiset Koulut meihin lähettävät, vaan niistä tulee myöskin alempaa vaikutusta. Merkurius ei säteile meihin vain veljeyttä, mikä on fyysillisen maailman ensimmäinen totuus,

vaan myöskin valhetta, epäveljeyttä jne. Venuksen alempi vaikutus lietsoo epäpuhtautta, sukupuolista puoskarointia, jolloin eroittamiskyvyn puute saattaa sotkea rakkauden ja persoonallisen lemmen jne. — Vihkimyksen tie on meille Maa-planeetan ihmisille sitä, että voitamme nuo toistenkin planeettojen alemmat vaikutukset ja kasvamme niiden korkeammissa tavoitteissa, hyveissä, sulatamme itseemme, omaksi olemukseemme niiden Salaisten Koulujen ”ohjelmat”. Aste asteelta, vihkimysten teitä kulkien, ratkaisemme jokaisen aurinkokuntamme planeetan arvoituksen ja toteutamme niiden Salaisten Koulujen läksyt käytännöllisessä elämässämme. Näin ratkaisemme koko aurinkokuntamme arvoituksen, sillä me, tämän Tellus-planeetan ihmiskunta, olemme niin merkillisessä asemassa. Olemme Logos-olentoja.

— — —

Pekka Ervast nimittää planeettavihkimyksiä planeettojen mukaan, joita on kymmenen: Merkurius, Venus, Maa, Mars, Jupiter, Saturnus, Uranus, Neptunus, Kuu ja Aurinko. Kaikkiaan on siis kymmenen vihkimystä, mutta hän järjestää nuo planeetat kolmeen ryhmään: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän vihkimyssarjoihin. Tällöin Pyhän Hengen vihkimyssarjan viimeinen eli Mars-vihkimys on myöskin Pojan vihkimyssarjan ensimmäinen vihkimys, ja Pojan vihkimyssarjan viimeinen eli Uranus-vihkimys on samalla Isän vihkimyssarjan ensimmäinen vihkimys.

Pyhän Hengen vihkimyssarjaan sisältyy siis: 1 vihkimys = Merkurius, Pyrkijäin keltainen koulu. 2 vihkimys = Venus, Vii-

den tarkasti eroitettavan asteen koulu. 3 vihkimys = Maa, Tuskallisten ponnistusten koulu. 4 vihkimys = Mars, Sotijain koulu.

Pojan, Kosmillisen Kristuksen vihkimyssarjaan sisältyy: 1 vihkimys = Mars, Punaisen tulen vihityt. 2 vihkimys = Jupiter, Siunausta tuottavien maagikkojen koulu, myöskin Kylväjän koulu, Väinämöisen koulu. 3 vihkimys = Saturnus, Elävien kivien koulu. 4 vihkimys = Uranus, Ne, jotka ovat tekemisissä violetin tulen kanssa.

Isän vihkimyssarjaan sisältyy: 1 vihkimys = Uranus, Violetin tulen vihityt. 2 vihkimys = Neptunus, Kristuksen Poikain koulu. 3 vihkimys = Kuu, Taivaallisten Neitsyt-Marian poikain koulu. 4 vihkimys = Aurinko, Kristusvihkimys, Jumalan Pojan vihkimys.

Pyhän Hengen vihkimyssarjan yhteenvetona on: Pyhä Henki, Henki, manas. Pojan vihkimyssarjan yhteenvetona: Kosmillinen Kristus, Poika, Sielu, buddhi, ja Isän vihkimyssarjassa vastaavasti: Isä, Ruumis, aatmaa. Jokainen vihkimyssarja keskittyy siis sekä määrättyyn ihmisen periaatteeseen: henki, sielu ja ruumis, että Logoksen eri olemuspuoliin: Pyhä Henki, Poika ja Isä. Pyhä Henki pelastaa henkemme tietämättömyydestä manaksen eli korkeamman järkemme avulla, Poika eli Kristus pelastaa sie-

lumme itsekkyydestä ja synnistä buddhin kautta ja Isä pelastaa ruumiimme kuolemasta aatman kautta.

On huomattava, että silloin, kun Melkisedek eli Sanat Kumaara joukkoineen saapui Maa-planeetalle ja perusti tänne Valkoisen Veljeskunnan lopullisesti Atlantiksen aikana, niin nuo kaikki kymmenen vihkimystä kuuluivat Maan Salaisen Koulun vihkimysjärjestelmään alusta asti. Onhan itse Melkisedek sen koulun korkeammilla asteilla ja Jeesuskin ”tuli ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestelmän mukaan”, kuten Hebrealaiskirje kuvaa. Merkuriuksesta ja Venuksesta tulleet suuret Opettajat olivat alusta asti sen Valkoisen Veljeskunnan eri asteissa eli vihkimyksissä. Ja kun meidän ihmiskunnastamme joku lähti seuraamaan noiden muualta tulleetten Opettajien jäljissä, niin hänkin nousi vihkimyksistä vihkimyksiin kykynsä ja voimiansa mukaan. Mutta P. E. opettaa, että kouluutus tapahtui näkymättömissä maailmoissa ja vihittävä toi vain muiston sieltä tullessaan. Ihminen kohosi jumalaksi, mutta Jumala ei päässyt hänessä ihmiseksi. Kuitenkin koko evoluutio tähtää siihen, että Jumala, Kristus saisi muodon meissä ihmisissä, ettei taivasten valtakunta olisi vain näkymättömissä maailmoissa, vaan se tulisi tänne näkyväiseen maailmaan. Näkyväisen maailman kannalta ihminen, joka Melkisedekin Koulun tietä kulkien aivan kuin loittonee pois ihmiskunnasta, jää tavallaan vertauskuvaksi siitä, mitä on todellinen ihminen. Tämä fyysillinen maailma — opettaa P. E. — on todellisuuksien maailma, ja ihminen on kutsuttu sen salaisuudet ratkaise-

maan. Siksi todellinen vihkiytyminen tapahtuu näkyväisessä maailmassa ja siksi Kristus pyrkii, on pyrkinyt aikojen aamusta asti tähän näkyväiseen maailmaan.

Jeesus Kristuksen suuri saavutus oli siinä, että hän, ollen vanha Saturnusvihitty, siis pitkälle kulkenut Melkisedekin tietä, riisti nuo vanhat vihkimyksensä Jordankasteessa näkymättömistä maailmoista tähän näkyväiseen maailmaan, päivätajuntaansa. Ei hän palestiinalaisessa ruumistuksessaan kerrannut Melkisedekin Koulun vihkimyksiä; jos hän niin olisi menetellyt, niin hänen olisi pitänyt kerrata niitä näkymättömässä maailmassa. Silloin siitä ei olisi ollut tarkoitettua apua ihmiskunnalle. Sensijaan hän riisti entiset vihkimyksensä päivätajuntaansa siinä suuressa henkisessä kokemuksessaan, joka tapahtui Jordanilla, kun Johannes kastoi hänet. Hänen Jordankasteensa oli suur-rynnistys, kosmillinen vihkimys. Siitä seurasi, että jokainen, joka seuraa Jeesuksen moraalista tietä, voi nyt kokea vihkimyksiä päivätajunnassaan. Kristus tuli Jeesuksessa lähelle, tavasten valtakunta lähestyi ihmiskuntaa. Jeesuksessa avautui täten uusi vihkimyssarja ja entinen Pyhän Hengen vihkimyssarja jäi puhdistuksen tieksi. Tuli uudet mahdollisuudet. Aivan käytännöllinen esimerkki valaisee tilannetta. Vanhan liiton aikaanakin joku saattoi toteuttaa Mooseksen ja Buddhan opetuksia tappamattomuudesta, kieltäytymällä sotimasta ja silloin hän astui Mars-vihkimykseen, sotijain kouluun. Sen antama opetus oli luonnollisesti koettavissa vain näkymättömässä maailmassa, sillä

vasta Jeesus Kristus puki vihkimyksen rakkauden ruusuilla. Passiivisen sodasta kieltäytymisen lisäksi tuli aktiivinen rauhan rakentaminen, totuuden miekan pistäminen omaan rintaansa ja rakkauden ruusujen ojentaminen toisille. Tämä on vihkiytymistä Punaiselle Tulelle, eikä se onnistu ilman Vuorisaarnaa. Kuka järkevä ihminen tahansa voi nytkin tajuta sodan järjettömyyden ja kieltäytyä tappamasta, onhan sellaista tapahtunut. Se on silloin askel Pojan tielle, vaikka kieltäytyjä ei Vuorisaarnaa tuntisikaan. Mutta siitä eteneminen ei voi tapahtua ilman Vuorisaarnan apua, sitä sisäistä puhdistusta ja sielun muutosta, joka seuraa viiden käskyn noudattamista.

Nykyajan totuudenetsijä voi näin astua suoraan Pojan vihkimyssarjaan ja kun hän siinä etenee rauhan rakentajana ja oikaisemalla itseään Vuorisaarnan avulla, niin taaksejääneet Pyhän Hengen vihkimyssarjan vihkimykset tulevat koettaviksi siinä ohella sisäisinä järkytyksinä, ja samalla uudessa syvyydessä. Sisältäähän sotimattomuus veljeyden; se on veljeyden tunnustamisen käytännöllinen ilmaus. Mutta sotimattomuus voi johtaa kohtaloihin, järkytyksiin, jolloin veljeys, Merkuriuksen läksy on perin pohjin selvitettävä ja sulatettava. Tässä työssä tarvitaan lisäksi erottamiskykyä, joka on Venus-koulun läksy, sillä sota esiintyy myöskin valkeuden kaavussa, erotiikan ja "rakkauden" värittäminä. Samoin "kunnian kenttä", Maan-koulun läksy astuu ratkaistavaksi. Se voi tulla kriittillisellä hetkellä eteen niin lumoavana, "että valitutkin eksytetään". Siksi suuri

Mestari neuvoikin jälessään kulkevia: Olkaa viisaita niinkuin käärmeet, mutta viattomia kuin kyyhkyset.

Vihkimyksen tie tuntuu näin käytännön kannalta arvosteltaessa perin arkipäiväiseltä. Ehkä joku soisi vihkimysten olevan kauniita pilventakaisia vertauskuvia, joihin ihmiskäsi ei ylety. Olemme kuitenkin saapuneet aikaan, jolloin vertauskuvat tulevat todellisuudeksi. Todellisuutta on ankarasti ottaen vain päivätajuinen, Vuorisaarnan moraaliin nojautuva asioitten selvittely ja Kristusvoittoinen käytännöllinen elämä.

III

SYNTYMÄ, KASTE, KIRKASTUS JA GOLGATA

Edellä esitetyssä tulimme siihen, että astuessamme Pojan vihkimyssarjaan, tulevat taaksejääneet Pyhän Hengen vihkimyssarjan planeetat voitettaviksi sisäisinä järkytyksinä. — Ajattelemme teosofista ohjelmaa sellaisena, kuin H. P. Blavatsky sen esitti. Teosofeilta otettiin H. P. B:n päivistä asti veljeyslupaus: "Muodostakaa yleisen veljeyden ydin" oli ensimmäinen ohje teosofeille. "Olkaa suvaitsevaisia toinen toisillenne ja tunnustakaa kaikki ihmiset veljiksenne". Veljeyslupaus kohdistui siis toisiin ihmisiin. Teosofisessa liikkeessä on tosin myöhemmin ymmärretty, ettei veljeyslupaus koske ensikädessä ihmisiä, vaan eläimiä; ts., voidaan kyllä sotia, kunhan ei tapeta eikä syödä eläimiä. Mutta alkuaan tuo lupaus koski kaikkia ihmisiä. — Liittyessään teosofiseen liikkeeseen ja pyrkiessään toteuttamaan veljeyttä, pyrkijä joutui heti suorittamaan Merkuriuksen Koulun läksyä, sillä Merkurius on kosmillisen totuuden peili ja ensimmäinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa.

H. P. Blavatsky oli itämaisen Koulun lähetti ja hän viittasi eri uskontojen moraaliohjeisiin ja kehoitti niitä noudattamaan. Hän ei puhunut erikoisesti kristinuskosta — paitsi sen nurjista puolista — mutta ”Teosofian avaimessa” hän kyllä sanoo: ”Jos tahdotte olla kristittyjä, niin seuratkaa Vuorisaarnaa”. Vuorisaarnaa hän ei erikoisesti opettanut, joten Vuorisaarnaa tuntematon teosofi joutui veljeyslupauksensa nojalla puhtaasti Merkuriuksen läksyn yhteyteen, siis työskentelemään Pyhän Hengen vihkimyssarjan ensimmäisessä läksyssä. Teosofisen Seuran muodosti joukko ihmisiä, joten veljeyslupaus joutui koetukselle ensisijassa Seuran keskuudessa. Jäsenet saivat oppia sietämään ja sulattamaan toisiaan ja näin oppimaan toteuttamaan veljeyttä käytännössä.

Mikäli teosofit olivat tosissaan, sikäli he tutkivat toisia uskontoja ja niiden moraaliohjeita. Niitä tutkiessaan ja soveltaessaan käytäntöön, he joutuivat kasvattamaan eroittamiskykyä, joka on Venuskoulun läksy. Sukupuolipulma astui heidän eteensä, samoin tämän maailman moraaliton ”moraali”, jota oli peilattava uskontojen moraaliohjeitten valossa. Valhe ja totuus, väärä ja oikeus, epäpuhtaus ja puhtaus, paha ja hyvä..., joutuvat uudelleen puntaroitavaksi. Teosofinen ohjelma ja teosofien keskinäinen työskentely antoivat näin tilaisuuden suorittaa Pyhän Hengen vihkimyssarjan läksyä käytännöllisessä elämässä, joten Seura oli todellakin tarkoitettu kasvatustalokseksi. Sen historia kertoo lisäksi, että myöskin tämä Maan Koulu, tuskallisten

ponnistusten koulu oli kaiken aikaa mukana ja että etenkin kysymys kunniaista muodostui sangen keskeiseksi. Jälkeenpäin saatamme todeta, että kenties joku yksityinen jäsen edistyi veljeydessä, oppi eroittamiskyvyn läksyä, jopa antoi kunnian Jumalalle, siitä itse luopuen, mutta teosofinen liike liikkeenä ajautui matalikolle. Epäveljeys ja suvaitsemattomuus perivät voiton ja kunnian sai tämän maailman jumala siinä kohtalokkaassa teossa, jolloin T. S:n johto julisti v. 1914 alkaneen suursodan pyhäksi.

Vaikka Pojan vihkimyssarja avautui Jeesus Kristuksen elämäntyössä, niin teosofisessa liikkeessä se ei saanut käytännöllistä sijaa. Vasta Pekka Ervast puhui Jeesuksen erikoisasemasta ja hänen Vuorisaarnastaan. Ainakin siis Suomen teosofisessa liikkeessä oli mahdollista astua tietoisesti Pojan tielle, mikä tapahtui alustavasti siten, että pyrkijä luopui tappamasta, sotimasta. Näin hän astui Marsin Koulun, Sotijain Koulun, joka on Pyhän Hengen vihkimyssarjan viimeinen vihkimys. Siitä pyrkijä voi edetä, ottamalla Vuorisaarnan oppaakseen. Tällöin hän astui ratkaisevasti Pojan tielle, kohti Punaisen Tulen vihkimystä siten, että hän — kuvaannollisesti — pisti miekan omaan sydämeensä ja ryhtyi tarjoamaan toisille rakkauden ruusuja. Pois aseet, ei ainoastaan fyysillinen miekka, vaan myöskin sielullinen pakkovalta, toisten nujertamisen halu, kylmyys ja kovuus... Vain rakkauden ruusuja tulee ojentaa toisille ja totuuden miekka pitää omassa sydämessään.

Kokeneet tietävät, että Vuorisaarnajohtoisella Pojan tiellä saa kyllä jälkeinpäin suorittaa Merku-riuksen, Venuksen ja Maan Koulujen läksyjä, ellei niitä ole ennen suoritettu. Ne tulevat vastaan sisäi-sinä järkytyksinä ja alkuperäisestään syventyneinä.

— — —

J. R. Hannula on meille paljastanut, että "Tähti-koulut"-kirjassa esitetty Isän vihkimyssarja on myöskin avattu. On siis tapahtunut samanlainen kosmillis-henkinen vihkimys, jollainen tapahtui Jee-sukselle Jordanilla. Pekka Ervast kuvaileekin hen-kistä uudestisyntymistään, joka tapahtui hänelle 13 p:nä lokakuuta 1896 ja sanoo, että sama, mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, kun Johannes hänet kastoi, sama tapahtui hänelle, P. E:lle. Häinkin tuli kastetuksi ja hän nimittääkin henkistä kokemus-taan Jordankasteeksi. Siinä maailmoiden Jumala tunnusti hänet Pojaksi. Samalla tuli suuri kosmil-lis-henkinen voimavuodatus aurinkokuntamme ulko-puolelta, Keskusaurinko Siriuksesta ja muuttui täällä uudeksi luonnonvoimaksi. — P. E:n Jordan-kaste oli todellinen suur-rynnistys, jossa Logos voitti ennätyksensä ja sen seurauksena avautui uusi vihkimysten sarja, Isän vihkimyssarja. Kaikki kolme vihkimyssarjaa on siis nyt avattu ja ihmiskunnalle on tullut mahdollisuus astua niihin jokaiseen. Isän vihkimyssarjassa voitetaan kuolema.

Tuntuu ehkä mahdottomalta käsittää, että joku saattaisi astua Isän vihkimyssarjaan ja ryhtyä suo-rittamaan Uranusvihkimyksen läksyä ennen, kuin hän on suorittanut loppuun Pyhän Hengen ja Pojan vih-

kimyssarjat. Mutta ehkä asia käy selvemmäksi, ajatellussamme noiden planeettakoulujen nimityksiä. Pyhän Hengen vihkimyssarjan ensimmäisen, Merkuriuskoulun nimi on Pyrkijäin keltainen koulu. Pojan vihkimyssarjan ensimmäisen eli Marskoulun nimi on Sotijain Koulu ja sen suorittaneita nimitetään Punaisen Tulen vihiytyiksi. Isän vihkimyssarjan ensimmäinen koulu on Uranus, ja siinä ollaan tekemisissä Violetin Tulen kanssa. Mikä yhtäläisyys: keltainen, punainen ja violetti eli sinipunainen. Keltainen on järjen väri, punainen rakkauden ja sinipunainen tahdon väri. Merkurius-koulussa opitaan veljeyttä, mikä on ensimmäinen totuus ja ainoa järkevä elämäntapa. Ilman veljeyttä elämme järjettömästi, vain itseämme varten, kun taas veljeys, yhteenkuuluvaisuus on onnistuneen yhteiskunnankin edellytys.

Marsin koulun läksy on myöskin veljeyttä, mutta veljeys on siinä syventynyt tappamattomuudeksi ja lopulta rakkaudeksi. Jos Merkuriuskoulun "keltainen" veljeys on jotenkin kylmää ja liiaksi aatevoittoista, niin Marsinkoulun "punainen tuli", rakkaus, on jotakin aktiivista, positiivista. Se saa uhrautumaan toisen puolesta, antamaan itsensä rakkaudesta, kantamaan toisten kuormia. Tällainen on Jeesus Kristuksen opin henki.

Mutta syvin veljeystaju esiintyy Uranuksen "violetissa tuleessa". Siinä on punainen tuli liittynyt hyvän tahdon siniseen väriin. Siihen sisältyy sekä veljeys että rakkaus, mutta hyvä tahto on määrävänä. Pahan ja hyvän ongelma, joka esiintyy

henkisen tien jokaisessa kohdassa eri muodoissaan, on saanut "violetissa tuleessa" lopullisen ratkaisunsa: se on pahan vastustamattomuus. Henkinen elämä alkaa lopullisesti tahdosta, opettaa P. E. ja pahan vastustamattomuus on henkisen elämän kulmakivi. P. E. opettaakin, miten tilanne ihmisyyden tiellä on käynyt läpi merkillisen mullistuksen. Pahan vastustamattomuus oli ennen niin korkea asia, että sitä toteuttivat vain korkeat Mestarit; pahan vastustamattomuus oli kuin kruununa vihityn päässä. Nyt se on tullut henkisen elämän lähtökohdaksi. — Tästä ymmärrämme, että on mahdollista syventyä pahan vastustamattomuuden salaisuuksiin ja ryhtyä sitä käytännöllistämään. Näin voi tehdä ainakin se, joka on totuuden Pyhän Hengen täyttämä, joka on asettanut totuuden etsinnän ja sen löytämisen elämänsä päämääräksi. Syvin totuus on Jumala. Kenelle siis Jumalan etsintä on tullut tärkeimmäksi asiaksi ja tehtäväksi, hän voi syventyä käytännössä pahan vastustamattomuuden ongelmaan ja näin hän astuu Isän vihkimyssarjaan. Tällöin Pyhän Hengen ja Pojan vihkimyssarjojen kokemukset ja opetukset tulevat tiellä kulkijaa vastaan sisäisinä järkytyksinä, niissä voitettaviksi, ja entisestään syventyneinä.

— — —

Mainitsimme edellä Jeesuksen ja Pekka Ervastian Jordankastekokemukset, sekä Paavalin Damaskuskokemuksen. P. E. puhuu näistä sangen paljon. Hän nimittää noita kokemuksia mm. uudestisyntymiseksi ja tulikasteeksi; ensimmäiset apostolit saivat Pyhän Hengen tulikasteen helluntaina, mikä merkitsi laa-

dullisesti samaa, kuin Paavalin Damaskuskokemus. Niin ikään "Suuressa seikkailussa" P. E. antaa professori Batoryn sanoa, että Jeesuksen kaste oli hänen Damaskusnäkynsä, vaikka Jeesus oli joka suhteessa erikoinen. "Kristus meissä"-kirjassaan P. E. puhuu siitä miten Jeesus Kristuksen seuraaja kokee Jeesuksen elämänvaiheitten pääkohdat sisäisinä kokemuksina, joita on neljä: syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata. Kysymme: ovatko nämä henkiset kokemukset jotenkin rinnastettavissa "Tähtikoulut"-kirjassa mainittuihin vihkimyksiin ja jos ovat, niin mitä vihkimyksiä ne ovat? Ja vielä: kuuluvatko ne Pyhän Hengen, Pojan vai Isän vihkimys-sarjaan?

J. R. Hannulalta saamme, varsinkin hänen kirjaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" vastauksen näihin kysymyksiimme. Saamme ensinnäkin tietää — tämän vahvistaa P. E:n omat opetukset — että Jordankaste ja Damaskuskokemus ovat ensikatsannolta melkein sama asia. Sitä ne ovat laadullisesti, mutta syvyydeltään ne ovat aivan eri luokkaa. Jordankaste on korkea vihkimys, jonka yhteydessä Maa-planeetallemme on tullut uutta henkistä voimaa kosmoksesta. Niinpä Jeesus nousi Melkisedekin tasalle, "tuli ylimmäksi papiksi Melkisedekin järjestelmän mukaan", kuten hebrealaiskirjeessä kuvataan, hän tuli maapallon korkeammaksi minäksi, kuten P. E. opettaa. Samoin P. E. kertoo suuresta henkisestä vuodatuksesta, manna-sateesta, joka tuli Keskusaurinko Siriuksesta ja muuttui täällä uudeksi luonnonvoimaksi. Tämä vuo-

datum oli tekemisissä Pekka Ervastian Jordankastekokemuksen kanssa. Maapallolla on siis tapahtunut vain nämä kaksi Jordankastekokemusta, ensimmäinen Jeesukselle ja toinen Pekka Ervastille.

Vaikka Damaskuskokemus on laadultaan Jordankastekokemuksen kaltainen, niin syvyydeltään se on, kuten sanottu, toista luokkaa. Damaskuskokemus järjestää niitä voimia, joita planeettaamme on tullut noiden kahden edelläkulkijan Jordankastekokemusten yhteydessä. Niinpä Jeesuksen jälkeen oli kolmella alkuseurakuntalaisella varsinainen Damaskuskokemus, nimittäin apostoli Johanneksella, diakoni Stefanuksella ja Saulus Tarsolaisella eli Paavalilla. Meidän ajallamme J. R. Hannula kertoo omasta vastaavasta henkisestä kokemuksestaan, joka tapahtui 3 päivä tammikuuta 1913.

Damaskuskokemus on siis eräs henkisen tien saavutus, joten se on kerran jokaisen edessä, ja niin keskitymme tutkimaan sitä.

Mitä ensinnäkin ovat ne henkiset kokemukset, joita tapahtuu Vuorisaarnan tien kulkijalle ja joita nimitetään: syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata? Ovatko ne vihkimyksiä Pyhän Hengen, Pojan vai Isän vihkimyssarjoissa?

— — —
"Tähtikoulut" s. 46 Pekka Ervast sanoo Johannes Kastajasta: "...hän oli niin pitkälle päässyt kuin oli mahdollista Pyhän Hengen tiellä eli Vanhan Liiton tiellä... Nyt hänkin sai astua sille tielle, joka vei taivaan valtakuntaan. Se oli Kastajan Golgatan tie. Se valmisti Johanneksen Mars-vihkimykseen,

jolloin hänen verensä vuodatettiin ja hän marttyyrinä sai antaa henkensä Herodeksen pidoissa”.

Edellä sanottu merkitsee siis sitä, että Johannes Kastaja oli käynyt läpi Pyhän Hengen tiellä syntymän, kasteen ja kirkastuksen eli Merkurius-, Venus- ja Maapallo-vihkimykset ja koki marttyyrikuolemaansa Golgataa. Golgata merkitsi tässä tapauksessa Mars-vihkimystä. Edellä mainitut henkiset kokemukset koetaan siis Pyhän Hengen vihkimyssarjassa.

”Tähtikoulut” s. 23—24 P. E. sanoo: ”Kolmas vihkimys siinä vanhassa itämaalaisessa skeemassa... asettaa ihmisen erikoiseen suhteeseen maapalloon ja näkyväiseen elämään, sillä kolmas vihkimys antaa ihmisen käteen menestyksen sauvan... Kolmas vihkimys nostaa ihmisen aina kunniaan... (se) on näet niin sanottu kirkastuksen vuori, josta kerrotaan evankeliumissa. Jeesus oli vuorella kolmen opetuslapsensa kanssa”. — Tässä P. E. sanoo, että kirkastus on sama kuin Maapallo-vihkimys ja Maapallo-vihkimys kuuluu Pyhän Hengen vihkimyssarjaan, se on kolmas vihkimys Vanhan Liiton tiellä.

Kirjassaan ”Kristus meissä” s. 157 P. E. sanoo: ”Bhagavad Giitaassa kerrotaan, kuinka Arjuna on yksin Krishnan kanssa. Hän näkee, kuinka Krishnan aura avautuu ja koko maailma näkyy siinä. Sekin oli siis kirkastuskokemus, ja Arjuna oli yksin todistajana siinä”.

Krishna oli Vanhan Liiton Mestareita, hän eli tuhansia vuosia ennen Jeesusta. Krishnan kokema kirkastus oli Maapallo-vihkimys.

Jeesus Kristus avasi uuden vihkimyssarjan, kuten P. E. opettaa. Jeesuksen elämä muodosti julkisen vihkimysdraaman, jossa oli neljä keskeistä kohtaa: syntymä Betlehemissä, kaste Jordanilla, kirkastus vuorella muutamien oppilaitten läsnäollessa ja kuolema Golgatalla. Tämä käytännöllisessä elämässä koettu julkinen vihkimysdraama laski pohjan Pojan vihkimyssarjaan. Pojan vihkimyssarja ei ala Merkurius-vihkimyksestä, vaan Mars-vihkimyksestä, joka on neljäs vihkimys Pyhän Hengen vihkimyssarjassa. Jeesuksen vihkimysdraama ei siis tapahtunut Pyhän Hengen vihkimyssarjassa.

"Tähtikoulut" s. 62 P. E. sanoo: "Jeesus Kristus oli Jumalan Pojan tilassa jo syntyessään, hän oli jo ennen läpikäynyt kaikki Pyhän Hengen asteet, hänen oma kehityksensä vei hänet nyt Isän luo". — Tämä merkitsee, ettei Jeesuksen kokema julkinen vihkimysdraama tapahtunut Pyhän Hengen vihkimyssarjassa, koska "hän oli jo ennen läpikäynyt kaikki Pyhän Hengen asteet". — Saman kirjan sivuilla 75—76 P. E. sanoo vielä: "Jeesus oli Jumalan Poika syntyessään, mutta Jordanin kasteessa hän otti kosmillisen Kristuksen itseensä, ja Isä, maailmoiden avaruuksien Jumala, suuri Elämä, tunnusti hänet pojakseen: 'Sinä olet minun rakas Poikani, jonka tänään olen synnyttänyt'. Siitä alkaa Jeesuksen kulku viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus-vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan, ikuiseksi, kuolemattomaksi olennoiksi. Hänen tiensä kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta

latua, ja hän muutti askel askeleelta fyysillistä ruumistaan maagilliseksi, magneettiseksi, sähköiseksi”.

Jeesus ei siis omassa sisäisessä, henkisessä kasvussaan kulkenut Pyhän Hengen eikä Pojankaan vihkimyssarjassa, vaan Isän vihkimyssarjassa, jossa kuolema voitetaan. Hänen Jordankastekokemuksensa oli Uranus-vihkimys, kuten P. E. sanoo. Ennen Jordankastettaan hän oli Saturnus-vihitty. Kun maailmoiden Jumala tunnusti Jeesuksen Pojakse Jordanin kasteessa, niin siitä alkaa hänen kulkuksensa Isän vihkimyssarjassa, jossa Uranus-vihkimys on ensimmäinen. Uranus-, Neptunus- ja Kuu-vihkimyksissään hän rakensi kuolematonta ruumista.

— — —

Edellä esitetty saattaa tuntua ristiriitaiselta, siksi pitää tutkia ajatuksin. Ristiriitaa ei ole, kun vain ymmärrämme mistä on kysymys.

Kaikilla kolmella vihkimyssarjalla on periaatteellinen samankaltaisuus, joten Jeesuksen maista vaelluksesta lainattuja nimityksiä: syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata voidaan käyttää kaikissa vihkimyssarjoissa. Sarjat eroavat toisistaan syvyytensä ja henkisten saavutustensa puolesta. Pyhän Hengen vihkimyssarjassa syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata merkitsevät Merkurius-, Venus-, Maa- ja Mars-vihkimyksiä. Pojan vihkimyssarjassa ne merkitsevät Mars-, Jupiter-, Saturnus- ja Uranus-vihkimyksiä ja Isän vihkimyssarjassa ne merkitsevät Uranus-, Neptunus-, Kuu- ja Aurinko-vihkimyksiä. Jokaisen vihkimyssarjan ensimmäinen vihkimys on uudestisyntymä, toinen vih-

kimys kaste, kolmas vihkimys kirkastus ja neljäs vihkimys on Golgata. Ihmisestä itsestään, hänen entisistä ponnistuksistaan riippuu, missä vihkimyssarjassa hän kokee uudestisyntymän, kasteen, kirkastuksen tai Golgatan.

Edelläsanoista käynee selväksi, että vain ne Jeesuksen oppilaat, jotka olivat saaneet tulikasteen, kuten apostolit helluntaina tai kokeneet Damaskon tapahtuman, olivat ratkaisevasti Pojan vihkimyssarjassa. Muut seurakuntalaiset kokivat henkisiä kokemuksiaan Pyhän Hengen vihkimyssarjassa. Mutta Jeesus itse otti vihkimyksiään Isän vihkimyssarjassa. Tässäkin yhteydessä on hyvä muistaa Pekka Ervas-tin sanoja itsestään: "Sama, mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, kun Johannes kastoi hänet, sama tapahtui minulle, minä tulin kastetuksi". P. E:n henkinen kaste oli siis samaa syvyysluokkaa kuin Jeesuksenkin kaste.

Seuraava kysymyksemme keskittyy D a m a s k u s - k o k e m u k s e e n, siihen, jonka Paavali koki Damaskon tiellä. Oliko hänen Damaskuskokemuksensa uudestisyntymä, kaste, kirkastus vaiko Golgata?

IV

DAMASKUSKOKEMUS

Apostolien Teoissa kerrotaan lyhyesti, mutta samalla sangen yksityiskohtaisesti Saulus Tarsolaisen eli Paavalin kokemuksesta Damaskon tiellä. Saulus oli matkalla Damaskoon yhdessä tovereittensa kanssa, saattaakseen kristittyjä vankeuteen. Mutta matkalla kohtasi Saulusta täydellinen yllätys. ”Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: ’Saul, Saul, miksi vainoat minua?’ Hän sanoi: ’Kuka olet, herra?’ Hän vastasi: ’Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän’. Ja miehet, jotka matkustivat hänen kanssaan, seisoivat mykistyneinä: he kuulivat kyllä äänen, mutta eivät ketään nähneet”. (9: 3—7). 22: 9 toistaa Sauluksen sanoja: ”Ja minun seuralaiseni näkivät kyllä valon, mutta eivät kuulleet sen ääntä, joka minulle puhui”. Ken ties Paavali viittaa Damaskos-

tapahtumaan kertoessaan korinttolaisille: ”Tunnen miehen, joka on Kristuksessa: neljätoista vuotta sitten hänet temmattiin kolmanteen taivaaseen — oliko hän ruumiissaan, en tiedä, vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää. Ja minä tiedän, että tämä mies — oliko hän ruumiissaan vai poissa ruumiista, en tiedä, Jumala sen tietää — temmattiin paratiisiin ja kuuli sanomattomia sanoja, joita ihmisen ei ole lupa puhua”. — Ap. Teoissa kerrotaan edelleen, että Saulus tuli Damaskos-näystäään niin järkyttyneeksi, että menetti näkönsä, kunnes Jeesuksen oppilaat hänet paransivat. Damaskuskokemus teki Sauluksesta Paavalin, joka omisti koko elämänsä opettaakseen Jeesus Kristuksesta ja hänen erikoisuudestaan.

Kysymme ensinnäkin: oliko Paavalin Damaskuskokemus uudestisyntymä, kaste, kirkastus vai Golgata? — Pekka Ervast sanoo kirjassaan ”Kristus meissä” sivulla 117, että voi tulla useampiakin kokemuksia yhdessä. Tämä on ymmärrettävää, sillä kun vanha vihitty, joka jo ennen on paljon ponnistanut ja saavuttanut voittoja henkisen elämän tiellä, kokee Damaskuskokemuksen, niin siinä tulevat entiset vihkimykset yhdessä päivätajuntaan. Ainakin Paavalin kokemus oli uudestisyntymä, sillä Damaskuskokemus oli hänelle ensimmäinen järkyttävä kokemus, joka saattoi hänet Kristuksen yhteyteen.

Mutta P. E. opettaa edellämainitussa kirjassaan, että kasteen jälkeen ihminen saa tehtäväkseen ryhtyä työhön Mestarinsa sanoman puolesta. Niinpä Jeesus ryhtyi kasteensa jälkeen suorittamaan ope-

tustyötään ja Pekka Ervast kertoo, miten hänkin sai tehtäväkseen Jordankastekokemuksensa jälkeen panna alkuun teosofinen liike Suomessa. Myöskin Paavali teki näin. Apostolien Teoista ja Paavalin omista kirjeistä saamme tietää, että hänkin jätti Damaskuskokemuksensa jälkeen kaikki siihenastiset puuhansa ja uhrasi koko elämänsä Jeesus Kristuksen työsaralla. Hän vihkiytyi Kristuksen apostoliksi. Tämä tosiasia puhuu selvemmin kuin mitkään selitykset siitä, että Paavalin Damaskuskokemus oli — paitsi uudestisyntymä — tulikaste.

Mutta Paavalin kirjeissä on lisäksi salaperäinen kohta. Kerrotaan, että Paavalin matkatoverit näkivät myöskin valon, joka ympäröi sekä Paavalin että hänen toverinsa. Toisinnossa sanotaan vielä, että matkatoverit kuulivat äänen, joka puhui Paavalille, vaikka he eivät tosin nähneet puhujaa. Damaskuskokemus on siis rinnastettavissa Arjunan ja Krishnan tapaukseen. Paavalin matkatoverit näkivät miten valo ympäröi heidät, ja miten Paavalin aura avautui ja loisti. Näky ja kokemus oli niin valtava, että he kaikki järkyttyivät. Oliko Paavalin Damaskuskokemus siis myöskin kirkastus?

Ajatelkaamme Paavalia oppineena miehenä, tulusieluisena fariseuksena. Hän oli aikansa sivistynyt ihminen, paljon tutkinut rabbiini, joka pätevän opettajan, rabbi Gamaliel vanhemman oppilaana oli tutustunut aikansa ja kansansa uskontoon ja juutalaiseen salatieteeseen. Kun tällainen oppinut, tulusieluinen mies teki kaikella tarmollaan työtä juutalaisen uskonnon puolesta, niin oli luonnollista, että hän

sai oppilaita. Yhtä luonnollista oli se, että kun Saulus ryhtyi vainoamaan kristittyjä, niin samaa tekivät hänen oppilaisensa. Sauluksen matkatoverit olivat siis hänen oppilaitaan ja yhdessä he matkustivat Damaskoon tehdäkseen siellä yhdessä työtä juutalaisuuden puolesta ja kristittyjä vastaan. Paavalin omat oppilaat saivat siis olla mukana, kun Paavali koki kirkastuksen. Paavali oli vanhan liiton vihitty ja Damaskuskokemuksessaan hän sai nuo entiset vihkimyksensä päivätajuntaan. Kokemus oli Kristusvoiman syventämä. Pekka Ervast sanoikin esitelmässään "Teosofinen liike ja apostoli Paavali" (pidetty helluntaina 1934), että Paavali nousi suurien henkisten kokemusten kautta Mestari-ihmisten joukkoon. Paavalin Damaskuskokemus käsitti näin ollen uudestisyntymän, kasteen ja kirkastuksen.

Entä tapahtuiko Paavalin Damaskuskokemus Pyhän Hengen, Pojan vai Isän vihkimyssarjassa? — Apostolien Tekojen kuvaus ilmaisee, että Damaskuskokemuksessa Jeesus puhui Paavalille ja Paavali ymmärsi silloin, että hän oli vainonnut Jeesuksen elämäntyötä, vaikka juuri Jeesus oli tuonut Jumalan hänenkin tajuttavakseen. Paavali oli etsinyt Jumalaa niin vilpittömästi, kuin hän osasi, hän oli lain mukaan nuhteeton, mutta vasta Jeesuksen avulla hän löysi Kristuksen. Damaskuskokemuksessaan hän vasta ymmärsi, että Jeesus oli Kristuksen täyttämä ja sama Kristus asui nyt Paavalissakin. Tätä löytöään hän ei lakkaa toistamasta. "En minä elä, vaan Kristus minussa" hän painostaa. Paavali todistaa näin itse, että hänen Damaskuskokemuksensa tapah-

tui Kristuksen eli Pojan vihkimyssarjassa. Pojan vihkimyssarjassa on uudestisyntymä Mars-vihkimys, kaste on Jupiter-vihkimys ja Saturnus-vihkimys on kirkastus. Damaskuskokemus vei Paavalin siis Elävien Kivien kouluun, Saturnusvihkimykseen.

Jos luemme Apostolien Teot ja Paavalin kirjeet ajatuksella, niin saamme Paavalista kuvan. Hän esiintyy horjumattomana, kaikki esteet voittavana Kristuksen apostolina, joka jatkuvasti neuvoa, nuhtelee, opettaa, oikaisee. Omista vaivoistaan hän ei välitä, kaikkensa hän uhraa, jotta Mestarin sanoma menestyisi. Hän on viisas, älykäs, korkeasti sivistynyt, mutta samalla täynnä uskoa ja ehdotonta luottamusta Kristukseen. Itseään hän ei korota, ei etsi kunniaa, valtaa eikä aineellista hyvää. Hän on kuollut maailmalle, mutta elävä Kristuksessa. Miten hyvin häneen sopiikaan Pekka Ervastian kuvaus Tshoohanista ("Tähtikoulut" s. 49): "Jos Mestari on nuori Mestarina, tekee Saturnus-vihkimys hänestä viisauudessa vanhuksen, Tshoohanin eli Herran, joka on kuin valkohapsinen ukko, loppumattoman ajan symboli. Saturnus-vihkimyksen läpikäyneellä on valtaa ja viisautta, hän tietää kaiken ja on ankara jylhässä korkeudessaan. Ei mikään voi häntä horjuttaa. Hän on yli-inhimillinen olento. Tuntuu kuin hän ei olisi ihminen enää, eikä enää ihmistä ymmärtäisi. Hän on niin ankaran suora ja puhdas koskemattomassa kirkkaudessaan, että näyttää kylmältä. Mutta tämä on kuitenkin harhaa, sillä todellisuudessa hän on läpeensä lempeä ja inhimillinen".

Kirkastusta seuraa Golgata, mikä Pojan vihki-

myssarjassa merkitsee Uranus-vihkimystä. — Paavalin elämä Kristuksen apostolina oli kulkua Golgatan tiellä. Se elämä ei ollut ruusuilla tanssimista, vaan jatkuvaa vaivaa, uhrautumista ja ennen kaikkea työtä. Huomiomme kiintyy hänen esimerkilliseen sitkeyteensä ja kestävyyteensä. Luovutamme puheenvuoron Paavalille itselleen:

”...Olen nähnyt vaivaa enemmän, olen ollut useammin vankeudessa, minua on ruoskittu ylen paljon, olen monta kertaa ollut kuoleman vaarassa. Juutalaisilta olen viidesti saanut neljäkymmentä lyöntiä, yhtä vaille; kolmesti olen saanut raippoja, kerran minua kivitettiin, kolmesti olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen meressä ajelehtinut; olen usein ollut matkoilla, vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen keskellä, vaaroissa heimoni puolelta, vaaroissa pakanain puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä, vaaroissa valheveljien keskellä; ollut työssä ja vaivassa; paljon valvonut, kärsinyt nälkää ja janoa, paljon paastonnut, kärsinyt vilua ja alastomuutta. Ja kaiken muun lisäksi jokapäiväistä tunkeilua luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi?” (Kor. 2: 23—). — Täläistä oli Paavalin elämä, mutta majesteetillisesti, tämän maailman auktoriteetteja kumartamatta hän vielä viimeisinä elinaikoinaan kirjoittaa Timoteukselle:” Minä vannotan sinua Jumalan ja Kristuksen Jeesuksen edessä...: saarnaa sanaa, astu esiin sopivalla ja sopimattomalla ajalla, nuhtele, varoita, ke-

hoita, kaikella pitkämielisyydellä ja opetuksella. Sillä aika tulee, jolloin he eivät kärsi tervettä oppia, vaan omien himojensa mukaan korvasyyhyysnä haalivat itselleen opettajia ja kääntävät korvansa pois totuudesta... Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtöni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksuni päättänyt, uskon säilyttänyt. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden seppele...”

Nämä Paavalin puheet ovat korutonta kieltä. Ne kuvaavat hänen kulkuaan Golgatalle.

— — —

Kysymykseen: Onko tärkeitä ymmärtää Paavalin henkistä astetta vastaamme: Henkisten liikkeitten historia kehoittaa ja velvoittaa tähän. Jos Valkoisen Veljeskunnan lähettiläitä olisi paremmin ymmärretty, niin ihmiskunta olisi säästynyt paljolta pahalta. Eivät kaikki Jeesuksenkaan oppilaat ymmärtäneet Mestariaan kyllin syvästi; kun hän joutui maailman ahdistamaksi, niin oppilaat nukahativat, jopa Pietarikin hänet kielsi. Niin ikään H. P. Blavatsky jäi lopulta melkein yksin, sillä teosofeilla oli kyllin muuta puuhaa, ei ollut aikaa eikä halua tutustua Blavatskyn asemaan Valkoisen Veljeskunnan lähettiläänä. Samoin Pekka Ervastia ei ymmärretty Suomen Teosofisessa Seurassa, eikä liioin ulkomailla, vaan hänen täytyi lopulta — pienen, ymmärtäväisemmän joukon myötävaikutuksella — perustaa uusi seura työtänsä tukemaan. J. R. Hannulaa ei ymmärretty Ruusu-Risti-Järjestössä, joten hänet eroitettiin ja hänenkin täytyi ryhtyä työskentele-

mään — jälleen pienen joukon myötävaikutuksella — ulkopuolella sekä T. S:n että R-R:n, joiden työvainioilla hän oli ehtinyt uhraamaan miehuutensa voimat. Tämä on vakava opetus. On täysi syy pyrkiä ottamaan selvää Paavalin henkisestä asemasta, sillä siihen antoi Pekka Ervast itse viittauksia etenkin viimeisinä elinaikoinaan.

— — —

Olen jo aikaisemmin puhunut useaan otteeseen Pohjolan Valon palstoilla niistä Pekka Ervastin puheista, joita hän piti Ruusu-Risti-Järjestön vuosikokouksessa Helsingissä helluntaina v. 1934, joten on tarpeetonta toistaa niitä uudelleen. Viittaa vain mm. v. 1959 syyskuun numerossa olleeseen kirjoitukseeni ”P. E:n muistojuhlassa 1959”. Siitä käy selville, että Pekka Ervast ja J. R. Hannula olivat kiinteässä yhteistyössä, ja että J. R. H. oli jo ennen P. E:n Amerikan matkaa selvillä siitä, että oli alkamassa uusi vaihe siinä henkisessä liikkeessä, jonka keskus P. E. oli. Ellei tämä uusi vaihe pääse alkamaan siinä järjestössä, jonka P. E. oli itse perustanut tukemaan työtään siveellisesti ja taloudellisesti, niin P. E:n valtuudet loppuvat. P. E. kenties palaa Amerikasta antamaan siunauksen ”työlleen, ystävilleen, maalleen ja kansalleen”, kuten J. R. H. mainitsi, mutta siihen hänen elämäntyönsä päättyy. — Toisaalta olemme todenneet Pekka Ervastin puhuneen Paavalista: ”Paavali astui syvällisten kokemusten jälkeen Mestari-ihmisten joukkoon, niiden, jotka tekevät työtä ihmiskunnan hyväksi. Hän ei tullut samalla tavalla kuolemattomaksi kuin Jeesus

Kristus. Hän on syntynyt uudelleen, hänellä on uusi ruumis, mutta hän on kuitenkin sama Paavali. Hän on yhtä innostunut Jeesuksen sanomasta kuin ennenkin. Paavali on katsellut teosofista liikettä. Hän ei liittynyt siihen, kun kaksi muuta Mestaria pani teosofisen liikkeen alulle. Hän pysyi samalla epäilevällä kannalla kuin muutkin. Paavali, joka oli koettanut moneen kertaan puhdistaa kristinuskoa ja kristillistä kirkkoa, pysyi epäilevällä kannalla, mutta luonnollisesti täynnä myötätuntoa. Kaikki eivät ottaneet vastuuta päälleen; sen ottivat Mestarit Moorya ja Koot Hoomi. Monet arvelivat, että he ehkä 20:lla vuosisadalla voisivat tehdä jotakin. Teosofisen liikkeen vaikutushan on, että se tahtoo elähyttää kaikkia uskontoja, saada aikaan, että jokaisessa uskonnossa aletaan seurata alkuperäistä opettajaa. — Ehkä 1900-luvun ensimmäisellä puoliskolla voidaan ryhtyä puhdistamaan kristinuskoa, siis jo v:sta 1925. — Pohjolasta tullaan esittämään suurella ponnella, mitä kristinusko on. H. P. B. on viitannut Suomeen. Se voi merkitä sitä, että H. P. B. on päättänyt: 'Minäpä synnyn Suomeen'. Paavali on mukana tässä työssä. Hän auttaa kaikkia niitä, jotka vilpittömästi tahtovat palvella tätä asiaa. Toivon, että voisitte uskoa niinkuin minä uskon, tietää, niinkuin minä tiedän, että Paavali on mukana tässä työssä, jota olemme tekemässä". (Ruusu-Risti 1934 s. 181—182.)

Edelläsanotussa Pekka Ervast toteaa, että vuosi 1925 merkitsee uskonpuhdistuksen alkamista ja että Paavali on mukana siinä työssä fyysillisesti, koska

hän on syntynyt uudelleen maailmaan; hänellä on uusi ruumis. Edelleen hän sanoo, että Paavali on mukana tässä työssä, jota me olemme tekemässä (vuonna 1934). Siis Paavali oli mukana Pekka Ervastin eläessä, ei millään salaperäisellä tavalla "Paavalin hengessä", vaan aivan fyysillisenä, jälleensyntyneenä ihmisenä. Paavali oli tietenkin jo aikaisemminkin yrittänyt puhdistaa kristinuskoa monta kertaa, kuten P. E. sanoo mm. "Suuressa seikkailussa", siis syntynyt maailmaan kerta toisensa jälkeen, mutta nyt oli tullut uuden yrityksen aika. Vaikka Paavali olikin saavuttanut persoonallisen kuolemattomuuden silloin, kun hän "astui syvällisten kokemusten jälkeen Mestari-ihmisten joukkoon", niin hän ei tullut samalla tavalla kuolematomaksi kuin Jeesus. — Tässä näkyy Jordankastekokemuksen ja Damaskuskokemuksen syvyys ero. Jeesus koki Jordankastekokemuksen, ja hänen tiensä kulki Isän vihkimyssarjan uutta latua, jossa kuolematon ruumis rakennetaan, kuten P. E. opettaa esim. "Tähtikoulut"-kirjassa. Paavali koki Damaskuskokemuksen, Pojan vihkimyssarjassa, mikä merkitsi — kuten edellä esitimme — Saturnus-vihkimystä. Tämän edellä on Jupiter-vihkimys, mikä merkitsee vanhan kaavan mukaan Mestariksi tuloa, joten Paavalin Damaskuskokemus vei hänet Mestariasteen yläpuolelle.

Nyt tulemme kysyneeksi: Missä uskonpuhdistus on alkanut, missä on Paavalin uusi työsarja? Ilman pitkiä selityksiä toteamme sen työsarjan olevan Suomessa, se näkyi J. R. Hannulan työssä. Tämä ei ole

fantasiaa, sillä J. R. Hannulan opetukset, hänen kirjallisuutensa ja kirjoituksensa ovat todistuksena suuren uskonpuhdistajan työstä. Paavali eli keskelämme, hän eli ja oli mukana Pekka Ervastian eläessä, kuten P. E. itse sanoi. Muutamat hänet tunsivat, muutamat aavistivat, mutta useimpien mieleenkään ei tullut, että hän olisi ollut J. R. Hannula. J. R. H:n ”työvaatteisiin” ei ollut kirjoitettuna Paavalin nimeä, vaan opettaja oli tunnettava opetuksistaan.

Näin siirrymme luonnollisella tavalla Paavalista J. R. Hannulaan ja Paavalin avulla saatamme nyt ymmärtää J. R. Hannulankin asemaa. Kun Paavali jo oli — P. E:n sanojen mukaan — Mestari-olento, niin ei hän nykyisessä jälleensyntymässään suinkaan ollut mestariuden alapuolella, vaan luonnollisesti hän oli mennyt eteen päin. Eteen päin menoa todistaa lisäksi tuo P. E:n lause, että Paavali oli yrittänyt moneen kertaan puhdistaa kristinuskkoa. Hän siis teki jatkuvasti työtä Kristuksen asian puolesta, ehkä useassakin ruumistuksessa ja työ neuvoo teki-jäänsä sekä taidossa että viisaudessa. — Yritämme seuraavassa tutkia näitä kysymyksiä.

V

JULKINEN VIHKimYSDRAAMA

J. R. Hannula käyttää nimitystä ”julkinen vihkimysdraama”, selostaessaan Pekka Ervastin elämänvaiheita kirjassaan ”Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV”. Tämä nimitys perustuu siihen, että Pekka Ervast avasi uuden vihkimyksen sarjan, sen, jota P. E. ”Tähtikoulut”-kirjassaan nimittää Isän vihkimyssarjaksi. P. E. oli uuden uran aukaisija ja hänen vihkimyskokemuksensa olivat niin voimakkaat, että ne leimasivat hänen julkisen elämänsä. Samoin muodosti Jeesuksenkin elämä, jossa oli neljä pääkohtaa: syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata, julkisen vihkimysdraaman, ja Jeesuksen seuraajat kokevat Mestarinsa elämänvaiheet pienoiskoossa omina psykologisina kokemuksinaan, kuten P. E. opettaa. — Pekka Ervastin julkinen vihkimysdraama sisältää Pyhän Hengen, Pojan ja Isän vihkimyssarjat, joiden päätekohtat — Golgatat — J. R. H. näyttää tapahtuneen teosofisen liikkeen historiassa ja liittyneen elimellisesti Pekka Ervastiin. Isän vihki-

myssarja avautui P. E:n Jordankastekokemuksessa 13 päivänä lokakuuta 1896, joten Pyhän Hengen ja Pojan vihkimyssarjat seurasivat jälkeensä ker-
tauksina ja samalla järjestyksinä.

Nämä asiat on hyvä muistaa, sillä tulemme näkemään, että myöskin J. R. Hannulan elämässä näkyy julkinen vihkimysdraama. J. R. H. ei avannut uutta vihkimysten sarjaa kuten Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast, sillä vaikka hänen henkiset kokemuksensa olivat laadultaan edellisiin verrattavia, niin ne olivat syvyydeltään eri asteisia. Tämän toteaa J. R. H. itse. J. R. Hannulan elämäntaival muodostui julkiseksi vihkimysdraamaksi siksi, että hän oli ensimmäinen ihminen tästä "varsinaisesta ihmiskunnasta", joka kulki päähän asti sen kolmannen eli Isän vihkimyssarjan, jonka Pekka Ervast avasi. Hän todisti käytännössä ihmisille, enkeleille ja jumalille, että avattu henkinen tie on kuljettavissa. Hän kulki Tien ja avasi Ladun muulle ihmiskunnalle ja siksi hänen vihkimyksensä näkyvät julkisena vihkimysdraamana.

— — —

Olemme jo aikaisemmin kuvanneet, että Paavalin Damaskuskokemus oli — paitsi uudestisyntymä ja kaste — kirkastus. Hän koki kirkastuksen Pojan eli Kristuksen vihkimyssarjassa ja se on silloin Saturnus-vihkimys. Damaskuskokemuksesta alkoi Paavalin apostoli-työ, mikä oli hänelle sisäisesti ylimaallista riemua, mutta samalla se oli kulkua Golgatan tiellä, päättyen marttyyrikuolemaan. Golgata

on Pojan vihkimyssarjassa Uranus-vihkimys. Se valmisti Paavalin uusiin tehtäviin.

Uranus-vihkimys on viimeinen Pojan sarjassa ja ensimmäinen Isän vihkimyssarjassa.

Nyt voimme ryhtyä tutkimaan J. R. Hannulan elämänvaiheita siirtyen Paavalista J. R. Hannulaan. Toteamme heti alussa, ettei tuo ihmissielu suinkaan mennyt saavutuksissaan taaksepäin vaan eteenpäin. Tunsimme J. R. H:n mitä tarmokkaimpana, kaikki vaikeudet voittavana henkisenä työntekijänä, todellisenä Paavalin kaltaisena uuden uskonnon apostolina, joka saattoi sanoa — ja joka sanoikin — ”Minä tunnen Kristuksen voimana itsessäni”. On täysin aiheellista tutkia hänen elämän vaihteitaan, sillä Uranus-vihkimys merkitsee sangen merkillistä saavutusta: pahan vastustamattomuus tulee siinä ratkaisevasti henkisen elämän kulmakiveksi.

J. R. Hannula kertoo mm. kirjassaan ”Miten tulin teosofiksi” niistä elämänsä vaihteista, joiden läpi hän kävi ennen teosofiaan tutustumistaan. Näistä vaihteista hän antaa itse edellämäinitsussa kirjassaan (sivulla 37, toinen painos) seuraavan arvostelun: ”Onhan jo edellä puhuttu sellaisesta valinnasta, jonka kautta jouduin — tosin arvan ratkaisemana — sotaväkeen. Samoin siitä valinnasta, jonka kautta jouduin pistäytymään poliisilaitoksessa. Mutta näitä valintoja ei kai voine pitää sellaisina ratkaisuin, joista nyt on kysymys. Nuo ratkaisut kuuluivat pikemminkin niihin kohtalon sallimiin toisintoihin, joissa jo edellisissä elämissä pitäisi olla

tutkintonsa suorittanut. Nyt on vain pikaisesti koettava tuo entinen kokemus, jotta se tulisi nykyisenkin päivätajunnan tiedoksi ja täydellistyneeksi voitoksi. (Harv. V. L.) Vertauksen vuoksi: olisipa kyllästyttävää nuoren pojan tai tytön istua kiertokoulussa, jos hän jo on kansakoulunsakin suorittanut. Turhaa olisi myös jonkun nuoren professorin mennä jälleen istumaan lyseon luokalle. Samoin on tietenkin laita elämän koulussa”.

Edellä lainatussa J. R. H. siis toteaa itse, että hän on jo edellisissä elämissä käynyt läpi ”kiertokoulut” ja ”lyseot”, kuvaannollisesti sanottuna. Hänen oli turhaa jatkaa elämänkoulun alaluokilla muuta, kuin kohtalon suoman kertauksen. Tämä ”alaluokkien” kertaus päättyi alustavasti silloin, kun hän tutustui teosofiseen elämänyymmärrykseen v. 1907. Pari vuotta teosofiaa tutkittuaan hän liittyi Teosofiseen Seuraan v. 1909. Ratkaisevaksi muutokseksi uuteen vaiheeseen muodostui vuosi 1912, jolloin hän oli Teosofisen Seuran vuosikokouksessa ja samana vuotena Pekka Ervastin johtamilla kesäkursseilla.

J. R. Hannula oli vanha, kokenut ja paljon voittanut sielu lapsesta lähtien. Sitä kuvaa sattuvasti hänen lapsuudenkokemuksensa, josta hän kertoo mm. edellä mainitussa kirjassaan ”Miten tulin teosofiksi”. Hän oli vuoteessa hereillä ja silloin hänelle puhui näkymätön olento: ”Älä pelkää mitään, sillä minä olen niin vahva, että voitan Saatanankin”. Ja vielä: ”Älä mene ulos, etteivät koirat sinua purisi”. Hän sanoo ymmärtävänsä nuo opetukset siten, että hän

oli joutunut niin pyhän ja mahtavan Olennon, Opetajan eli Mestarin kanssa kosketuksiin, sellaisen, joka voittaa Saatanan, maapallon hallitsijan. Lau-seessa oleva varoitus merkitsi: "Älä mene ulos siitä piiristä, jonka sinun karmasi ja kaitselmuksesi on sinulle viitoittanut". Mutta vielä merkillisempää on, että J. R. H. sanoo lapsuudessaan olleensa miltei yhtämittaisissa uskonnollis-filosofisissa mietiskelyis-sä. Tällainen sieluntila, mietiskelytila, on hankittava ankaralla henkisellä työllä, sitä ei saavuteta pelkällä joogalla. Joogalla voidaan hankkia yliaistillisia ky-kyjä, mutta J. R. H. huomauttaa nimenomaan, ettei hän ollut a s t r a a l i s e s t i selvänäköinen.

J. R. H:n Korkeampi Minä ja Mestari teki hänelle eräitä ehdotuksia, joista eräs oli: luovu kaikesta. Jo ennen tätä tapausta J. R. H. oli kuitenkin ryhtynyt tekemään teosofista työtä niillä talenteilla, joita oli hänen käytettävänä. Hän lähetti säännöllisesti rahaa P. E:n vapaasti käytettäväksi ja osti teoso-fisia kirjoja, niitä lahjoitellen ja myyskennellen. "Kaikesta luopuminen" tapahtui samalla asteettai-sesti, kuten hän itse kertoo, ja yhdessä sisäisen etsinnän ja kamppailun kanssa hänen sielunsa etsi-jän tuska nousi lopulta huippuunsa. J. R. H. kertoo siitä näin: "Mutta tämä tietämättömyyden tila vasta osasi muodostua tukalaksi. Elämä, taasenkin kuin joku sisäinen lataus, tempasi minut mukaansa. Jou-duin alinomaiseen mietiskelyyn, yhtämittaiseen tus-kaan. Etenkin noiden kahden jo mainitsemieni esi-telmätilaisuuksien jälkeen. Siinä vuosien 1912 ja 1913 vaihteessa tuska saavutti huippunsa. Se tuska

alkoi käydä ylivoimaiseksi. Ylikuormitettuna vaivuin lopulta maahan ja sanoin itselleni ja huusin elämälle: nyt en jaksa enää, nyt tästä tulee joko loppu tai uusi elämä. Mutta silloin se tapahtui. Se tapahtui minussa ja minun aivoissani. Se tapahtui yhtäkkiä. Hämmästyneenä kysyin: mitä tämä on? Tunsin kuinka aivoni äkkiä avautuivat, kuinka ne hetkessä järjestyivät uudelleen. Nousin ylös kuin toisena, uudelleen järjestyneenä ihmisenä”.

J. R. H. sanoi allekirjoittaneelle, että ko. uudestisyntymiskokemus tapahtui 3 päivä tammikuuta 1913.

On täysin asiallista kysyä, tapahtuiko J. R. Hanulan uudestisyntymiskokemus Pyhän Hengen, Pojan vaiko Isän vihkimyssarjassa? — Ei J. R. H:n kehityssaavutukset luonnollisestikaan menneet taaksepäin, vaan eteenpäin. Koska Paavalin Golgata tapahtui Pojan vihkimyssarjassa ja merkitsi, kuten jo olemme ennen esittäneet, Uranus-vihkimystä, niin J. R. H:n uudestisyntyminen tapahtui luonnollisesti Isän vihkimyssarjassa. Tällöin se oli ainakin Uranus-vihkimys, joka on Isän vihkimyssarjassa ensimmäinen vihkimys.

Emme lähde mihinkään arveluihin näin tärkeässä kysymyksessä, vaan pidämme kiinni siitä Mestarin antamasta opetuksesta, että puu tunnetaan hedelmistään. J. R. H:n elämän käytäntö sanoo, että hän ryhtyi uudestisyntymisensä jälkeen aktiiviseen, positiiviseen työhön teosofian puolesta Suomessa. Työpaikastaan käsin hän ensin teki kirjanmyynti- ja esitelmämatkoja niin pitkälle, kuin hänen vapaa-aikansa salli, kunnes hän syksyllä v. 1915 jätti työ-

paikkansa Someron meijerin isännöitsijänä ja antautui kokonaan teosofiseen työhön. Tätä työtä hän teki väsymättömästi kuolemaansa asti. Hän piti tuhansittain esitelmiä ja kirjoitti sekä lopulta kustansi suuren määrän kirjoja, jotka kaikki puhuvat viisaan, elämän pulmat ratkaisseen tietäjän puolesta.

Pekka Ervastin opetusten mukaan henkinen kaste on se Jumalasta tuleva kokemus, jonka jälkeen ihminen saa tehtäväkseen ryhtyä henkiseen työhön Mes-tarinsa sanoman puolesta. Kasteen jälkeen aloitti Jeesus opetustyönsä, Paavali teki samoin Damas-kuskokemuksensa jälkeen, Pekka Ervast aloitti Jor-dankastekokemuksensa jälkeen teosofisen työn Suo-messa. Kun myöskin J. R. Hannula henkisen koke-muksensa jälkeen uhrasi koko täyspainoisen elä-mänsä Kristuksen Valkoisen Veljeskunnan työken-tällä, niin hänen kokemuksensa oli — paitsi uudesti-syntymä — k a s t e. Ja koska kaste tapahtui Isän vihkimyssarjassa, niin se oli N e p t u n u s - v i h k i - m y s.

Tässä yhteydessä on hyvä muistaa, että uudesti-syntymällä ja kasteella on kummallakin määrätty seuraus: kokemuksen tehneessä herää toimintaan eräitä voimia. Kun kastekokemuksen läpikäynyt saa ryhtyä tekemään henkistä työtä, niin työ vaatii tekijältään taitoa ja kykyä. Hänessä herää kyky ja voima tehdä henkistä työtä. J. R. Hannula sanoo näistä asioista kesäkurssikirjassa "Kirkastus", si-vulla 101: "Niinkuin Kristuksen sisäisellä synty-mällä oli ulkoisena vastaavaisuutena se, että ihminen

muutti miekkansa ristiksi, irroittautui kaikesta so-
taisuudesta, tai, niinkuin P. E:n jälkeen nyt voimme
sanoa: asettui rakentamaan pahanvastustamatto-
muuden kulmakivelle, niin kasteen ulkoisena merk-
kinä on se, että sisäinen Kristus saavuttaa ihmisessä
sellaisen voiton, että hän tulee henkisesti synnyt-
tämiskykyiseksi. Niinhän P. E. sanoikin Jeesuksesta,
että hän osasi synnyttää sanallaan. Muistamme
myös Paavalin ponnekkaan lausunnon korinttolai-
sille: '...sillä vaikka teillä olisi kymmenentuhatta
kasvattajaa Kristuksessa, niin ei teillä kuitenkaan
ole monta isää, sillä minä teidät synnytin evankeliu-
min kautta Kristuksessa Jeesuksessa' ". — Nämä J.
R. H:n sanat pätevät häneen itseensä, sillä hän jos
kukaan, oli henkisesti synnyttämiskykyinen: Hän
synnytti kristosofian kautta joukon ihmisiä suuren
Maailmanuskonnon työntekijöiksi. Nämä hänen elä-
mäntyönsä saavutukset puhuvat paremmin kuin
sanat sen puolesta, että J. R. H:n henkinen kokemus
vuoden 1913 alussa oli henkinen kaste. Se oli Damas-
kuskokemus, useampien kokemusten yhdistelmä. Se
oli Neptunus-vihkimys.

— — —
Olemme oppineet ymmärtämään tässä kristosofi-
sessa elämänymmärryksessä, että Buddha, Jeesus ja
Pekka Ervast olivat todellakin muita vanhempia
sieluja. He olivat edelläkävijöitä, ihmisiä kyllä niin
kuin me muutkin, mutta edellisten luomispäivien
ihmisiä. Gautama Buddha oli kolmannen luomispäi-
vän kukka ja hedelmä, korkein vihitty, Jeesus Krs-
tus oli toisen luomispäivän ja Pekka Ervast ensim-

mäisen luomispäivän korkein saavutus, kukka ja hedelmä. He syntyivät maailmaan määrättyä työtä varten, sillä Logos sai heidän kauttaan muodon ihmiskunnassa. Pekka Ervast sanookin, että Buddha ei synny jälleen, ei myöskään Jeesus, sillä he olivat jo kypsiä hedelmiä. Samaa sanoo J. R. Hannula Pekka Ervastista; hänkin oli kypsä hedelmä.

Entä Paavali, entä J. R. Hannula? — Pekka Ervast sanoi v. 1934 Paavalista, ettei hän tullut kuolematomaksi samalla tavalla kuin Jeesus, vaan Paavali on syntynyt uudelleen, hänellä on uusi ruumis ja on mukana tässä työssä, jota me olemme tekemässä. Paavali ei siis ollut edellisten luomispäivien ”kypsä hedelmä”, vaan meidän kaltaisemme ihminen, ”tavallinen ihminen”. Kuitenkin, kun ajattelemme häntä vihkimysten näkökulmasta, niin Neptunus-vihkimys on valtaisa saavutus. Ja tämä vihkimys tapahtui silloin, kun J. R. H. vasta aloitti varsinaista elämäntyötään, siis v. 1913. Tämän jälkeen hän suoritti pitkän päivätyön henkisen elämän vainiolla, jossa oli paljon kokemuksia ja voittoja. Entä jos hän olikin tämän ”tavallisen” ihmiskunnan edelläkävijä? Jospa hän olikin se seitsemännen juurirodun korkein vihitty, josta P. E. mainitsee ja josta myöskin J. R. H. puhuu kirjassaan ”Tuomiokausi II”? Jospa hänessä tunsimmekin tämän nykyisen neljännen luomispäivän korkeimman vihityn, ihmisen, joka on saanut tehtäväkseen synnyttää tämä ihmiskunta Kristuksessa? Jos näin on, niin silloin J. R. Hannulankin elämä muodostaa julkisen vihkimysdraaman, mikä merkitsee sitä, että yksi ihminen tästä ”tavallisesta”

ihmiskunnasta on kulkenut pää h ä n a s t i sen ihmisyyden tien, joka on kaikille ihmisille viitoitettu tässä kehityskaudessa kuljettavaksi; että siis yksi "tavallinen" ihminen on k ä y t ä n n ö n t i e t ä j a k ä y t ä n n ö n a v u l l a avannut uuden uran kaikkien ihmisten kuljettavaksi. Tutkikaamme.

Kun J. R. Hannula astui v. 1913, tammikuun 3 päivä Isän vihkimyssarjassa olevaan Neptunus-vihkimykseen, niin sekä Pyhän Hengen että Pojan vihkimyssarjat jäivät myöhemmin kertauksina koettaviksi. Kehityksessä vallitsee kertailun laki. Tähän lakiin viittasi J. R. H. siinä, kuten edellä mainitsimme, että hänen nuoruus elämänsä tässä ruumistuksessa koski niitä asioita, joissa jo oli tavallisen elämänkoulun läksyt suoritettu. Tässä ruumistuksessa tapahtui vain noiden läksyjen nopea kertaus. Mutta uudestisyntymisessä astuvat esiin uudet tekijät, entiset v i h k i m y s s a a v u t u k s e t. Alkoi niiden kertaus.

J. R. Hannulan henkisellä työsaralla näemme kolme historiallista vaihetta. Niistä ensimmäinen koski työskentelyä Teosofisen Seuran puitteissa, ja oli selvästi kertausta Pyhän Hengen vihkimyssarjan saavutuksista. Toinen vaihe liittyi Ruusu-Ristityöhön ja oli Pojan vihkimyssarjan kertausta. Isän vihkimyssarja astui ratkaisevasti esille vasta P. E:n Kannatusliiton eli kristosofisen työvaiheen merkeissä. — On hyvä muistaa, että tässä on kysymys edellisissä ruumistuksissa koettujen saavutusten kertauksista, jotka J. R. H:n Damaskuskokemuksen

jälkeen ilmenivät syventyneinä, voimistuneina ja uudelleen valaistuneina, jotta nuo vanhat vihkimys-saavutukset tulisivat nykyisenkin päivätajunnan tietoon, ja saatetuiksi tässäkin ruumistuksessa käytännölliseen elämään.

J. R. Hannula teki teosofisen työ kautensa alkutaipaleella kolme lupaus: köyhyyden, naimattomuuden ja tottelevaisuuden lupaukset. Hänen Korkeampi Minänsä ja Mestarinsa ehdotti: pitäisi luopua kaikesta ja pitäisi tehdä naimattomuuden lupaus. J. R. H. toteutti nämä ehdotukset. Mutta koska samantapaisia lupauksia otettiin luostareissa ja lisäksi niissä otettiin myöskin tottelevaisuuden lupaus, niin tämä herätti ajatuksia. Ketä on toteltava, miksi Mestari ei ehdottanut myöskin tottelevaisuuden lupaus? Tilanne selvisi miettimällä. Tottelevaisuudessa on kaksi puolta: on tultava tottelemattomaksi tämän maailman auktoriteeteille ja tottelevaiseksi Jumalalle ja Mestarille. Tällainen lupaus oli sen vuoksi tehtävä vasta sitten, kun itse oli perin juurin ymmärtänyt asian, joten voi antaa täyden luottamuksen Jumalalle ja Mestarille. — J. R. H. siis teki nämä kolme lupaus ja piti ne kuolemaansa asti.

Näiden kolmen lupauksen toteuttamisessa ja pitämisessä näemme Pyhän Hengen vihkimyssarjan kertauksen. Luopua kaikesta, olla köyhä, ei vain ulkonaisesti vaan ennen kaikkea sisäisesti köyhä, vapaana persoonallisista kiintymyksistä, merkitsee astumista ihmisenä ihmisten joukkoon. Sellainen elämä on pyyteetöntä veljeyden tunnustamista ja

toteuttamista, se on Merkurius-vihkimyksen läksyä. Veljeys on elämän suuri totuus ja totuus on korkein uskonto.

Naimattomuuden lupaus ja sen toteuttaminen merkitsee suoriutumista Venus-vihkimyksen läksysä: on eroitettava persoonallinen lempi rakkaudesta. Tämä lienee eroittamiskyvyn vaikeimpia kompastuskiviä siksi, että olemme ruumiillisesti eri sukupuolta.

Asiaa perin pohjin harkittuaan, tuli J. R. H:lle ajankohtaiseksi tehdä myöskin tottelevaisuuden lupaus Jumalaa ja Mestaria kohtaan. Kaikki kunnia Jumalalle, Mestarille, Jumalaa yksin tulee totella, Hänen tahtoaan toteuttaa. — Maapallo on kunnian koulu ja kirkastuksen vuori, ja siksi tottelevaisuuden lupaus Jumalalle ja lupauksen pitäminen merkitsevät Maapallo-vihkimystä. Siinä Jumalan kunnia kirkastuu.

Kirkastusta seuraa Golgata, mikä tässä tapauksessa merkitsee Mars-vihkimystä, koska kysymyksessä on Pyhän Hengen vihkimyssarjan kertaus. Mars on sodan planeetta ja Mars-koulun läksyn suoritaneita sanotaan Punaisen Tulen vihityiksi. Tämä vaihe tuli J. R. H:lle käytännössä ratkaistavaksi v. 1918, jolloin hän kieltäytyi kuoleman uhallasta. Tällöin tuli kruunatuksi koko Pyhän Hengen vihkimyssarjan kertaus. Kuoleman edessä tuli kaikesta luopuminen täysin todelliseksi, sillä kuolemassa meidän on jätettävä koko näkyväinen maailma. Kuoleman edessä kruunautui myös aviottomuuden lupaus, ja Venus-vihkimykseen

sisältyvä eroittamiskyky syveni totuuden ja valheen, sekä siveellisuuden ja epäsiveellisuuden tasoilta pahan ja hyvän tasolle. Aseista kieltäytymisessä tuli eroitettavaksi toisistaan saatana ja Kristus, joita virallinen kristillisyyks ei ole osannut eroittaa toisistaan. Kuoleman edessä hän niin ikään luopui tämän maailman jumalasta, kumartamasta tämän maailman auktoriteetteja, antaen kaiken kunnian Jumalalle, rakkauden Isälle. Näin tuli Maapallo-vihkimys kruunatuksi. Mutta samalla edessä oleva kuoleman uhka oli Golgata ja voitto siitä muodostui Mars-vihkimyksen kertaukseksi. — Kertauksista puheen ollen on hyvä muistaa, että J. R. H. joutui Merkurius-vihkimyksen kertaukseen eli "kaikestaluopumisen" eteen jo ennen varsinaista Damaskuskokemustaan, joten entiset vihkimys-saavutukset aivan kuin "pursuivat" yli äyräittänsä.

J. R. H:n Golgata jatkui tästä lähtien toisenlaisissa merkeissä. Se tuli koettavaksi Teosofisen Seuran johdon sodan ihannoimisessa. Vaikka nämä teosofiset alkuvaiheet olivatkin J. R. H:lle kuin ruusunhoitoista kevättä, kuten hän itse tuota aikaa kuvaa, niin sodan pyhittäminen sillä Valkoisten Mestarien työvainiolla, jolle hän oli kokonaan uskoutunut, oli veljeyslupauksen ristille ripustamista. Hän ymmärsi kuten P. E:kin, että teosofinen liike teki nyt vararikon. Mestareitten sanoma tahrattiin vereen, häväistiin, ristiinnaulittiin ja Mestarit siinä mukana. Kaikki näytti romahtavan, sillä ristiinnaulittujen etujoukossa oli Pekka Ervast. Mutta Mars-vihkimyksen kertaus päättyi J. R. H:n kohdalla tässäkin

vaiheessa voittoon, sillä hän ei alistunut T. S:n sotapolitiikkaan, vaan asettui täysin tietoisesti Pekka Ervastian rinnalle puolustamaan hänen työtään. Tässä voitossa piilikin ylösnousemuksen itu.

VI

POJAN JA ISÄN SARJAT

Golgataa seurasi ylösnousemus. Kun Pekka Ervastin henkinen työ kävi mahdottomaksi Teosofisessa Seurassa, niin hän ja joukko teosofeja, J. R. Hannula niiden mukana, muodostivat uuden seuran, Ruusu-Risti-Järjestön. Näin sai J. R. H:nkin henkinen valistustyö tavallaan uuden pohjan, tuli paremmat mahdollisuudet puhua Kristuksesta, joka muodosti Pekka Ervastin sanomassa keskeisen sijan. Teosofiahan on tuotu Suomeen muualta ja käännöskirjallisuus muodosti huomattavan osan silloisesta teosofisesta kirjallisuudesta, joka taas oli hengeltään jotenkin "yleisteosofista". Niissä ei puhuttu Jeesuksen erikoisasemasta eikä tunnettu Kristuksen mystérioita. Kun P. E. puhui näistä asioista, niin hän joutui edustamaan aivan kuin eri "lahkoa". Tämä rajoitti hänen julistustaan ja se rajoitti myöskin J. R. Hannulan työtä. Mutta R-R:n perustaminen avasi ovet todelliselle kristinuskolle, Jeesus Kristuksen rakkauden sanomalle, joka on vel-

jeyden syvempi ilmaus, veljeys uudestisyntyneenä. Näin pääsi alkamaan se uskonpuhdistustyö, johon teosofinen, tai oikeammin sanoen kristosofinen työ Suomessa tähtäsi. Totuuden miekka oli käännettävä omaan sydämeen ja toisille ojennettava rakkauden ruusuja. Uudella uskolla ja kokemuksista viisastuneena J. R. H:kin lähti Pekka Ervastin rinnalla uudelle taipaleelle. Tämä oli J. R. H:lle Mars-vihkimyskertauksen korkeampi puoli ja siinä rinnalla seurasi Jupiter-vihkimyksen kertaus — kaste — siten, että hän tuli uudella tavalla henkisesti synnyttämiskykyiseksi. — Kun näin jälkeinpäin tutkimme J. R. H:n kirjoituksia tuolta kaudelta, niin näemme miten hän — tosin peitellen — viittailee Pekka Ervastin erikoisasemaan ja hänen tehtäväänsä. Hän aivan kuin tahtoi huutaa: Ettekö te näe, kuka on keskellämme, avatkaa silmänne ja katsokaa, aterioitte Mestarin pöydässä. Kylväjäin koulu eli hyvien maagikkojen koulu sai näin J. R. H:sta tulkitsijan.

Vaikka emme tietäisikään J. R. H:n sisäisistä kamppailuista ja voitoista ja hänen keskusteluistaan ja suunnitelmistaan Mestarin kanssa, niin aivan ulkoista historiaa tutkimalla ja sen vaikutuksia ymmärtämällä voimme seurata J. R. H:n asteettaista etenemistä. Näemme, miten ”Elävien kivien koulu” eli Saturnus-vihkimyksen kertaus — kirkastus — näkyy mm. siinä Temppelinrakennusohjelmassa ja työssä, minkä muodosti looshitoiminta. Voimme tähänkin vaiheeseen päästä sisälle muistamalla: puu tunnetaan hedelmistään. Lukemalla vaikkapa

hänen kirjoitussarjansa "Uskonto ja Kristus", painettu myöhemmin kirjaksi "Uudestisyntyvä Temp-peli", näkee asiantuntija heti, että J. R. Hannula tunsi Temp-pelin rakentamisesta muutakin kuin vertauskuvat. Hän oli itse Elävä Kivi Jumalan Temp-pelissä. Kysymyksessä on jälleen Kristuksen ja Mestarin sanoman kirkastaminen, totuuden, rakkauden ja ihmisyyden ylistys siinä uudessa valaistuksessa, minkä Pekka Ervastian henkisen ja okkultisen aseman ymmärtäminen antaa.

Kristosofisessa kirjallisuudessa on käsitelty laajasti ja perinpohjaisesti niitä seikkoja, jotka liittyvät Pekka Ervastian kuolemaan ja J. R. H:n eroittamiseen R-R-Järjestöstä, joten emme tässä yhteydessä niihin puutu. Toteamme vain, että P. E:n lähtöön liittyi uuden työvaiheen, uskonpuhdistuksen käytäntöön saattaminen, minkä edellytyksenä oli P. E:n henkisen ja okkultisen aseman tunteminen ja tunustaminen. J. R. H. alkoi puhua tästä kysymyksestä yhä selvemmin ja se oli "näkyvä" syy hänen eroittamiseensa R-R-Järjestöstä. Jälleen ajautui hänen henkinen työnsä Golgatalle, tällä kertaa Pojan vihkimyssarjassa, merkiten Uranus-vihkimyksen asetta. (Hänen mukanaan eroitettiin samalla "noin neljäkymmentä veljeä".) Näissä vaiheissa J. R. Hannula joutui todella kuin ristille ja hänen kanssaan kuoleman kautta pois siirtynyt Pekka Ervast, sillä P. E:n takia hänen elämäntyönsä yritettiin tehdä mahdottomaksi. Tilanteen vakavuutta moninkertaisti se, ettei J. R. H. elänyt enää tässä vaiheessa henkisen työskentelynsä "keväässä", vaan nyt hän läheni

nopeasti sitä työvaihettaan, jota varten hän oli maailmaan syntynyt: suuren maailmanuskonnon esillesaattamista ja sen keskushenkilön tunnetuksi tekemistä. Esiin astunutta tilannetta voimme täydellä syyllä luonnehtia J. R. H:n omilla sanonnoilla siten, että Pekka Ervast tuli viedyksi Golgatalle syntyneen maailmanuskonnon keskushenkilönä ja J. R. Hannula siinä mukana P. E:n aseman esittäjänä. Vartijat asetettiin näiden Mestareitten haudoille ja ne julistivat: Uudesta uskonnosta ja sen keskushenkilöstä on vaiettava.

Mutta Mestarin haudalla — käyttääksemme edelleen J. R. H:n sanontoja — ei ollut vain vartijat, vaan myöskin vähäinen joukko veljiä, jotka joko ymmärsivät tai aavistivat tilanteen vakavuutta, ja niin tapahtui ylösnousemus. J. R. H. ei taipunut, vaan totuuden tähden alkoi julistaa sanottavaansa valmistumattomalle yleisölle. Hänen peräänantamattoman työnsä seurauksena muodostui kristosofisia työryhmiä ja niin pääsi uskonpuhdistustyö käyntiin. Tämän vaiheen tunnemme.

Tässä J. R. H:n elämäntyön uudessa ylösnousemuksessa näemme selvästi uudestisyntymisen ja kasteen merkit. Uudestisyntymisen näkyvä ilmaus on passiivinen suhde miekkaan ja kasteen tuntomerkki on henkinen synnytyskyky. Nämä molemmat näemme J. R. H:ssa erikoisesti aktivoituneen. Uusi suhde miekkaan näkyy pahan vastustamattomuuden aktiivisena esilleastumisena, siitä J. R. H. alkoi puhua erikoisella painolla. Yhä uudelleen hän toistaa, että

todellinen henkinen elämä alkaa tahdosta, pahan vastustamattomuudesta. Sotakysymystä hän selvitteli sen kaikilta puolilta, paljastaen arkailematta ja peittelemättömästi niin hienostelemattoman kuin hienostellunkin väkivallan. Tässä näkyy Uranusvihkimystä vastaava uudestisyntyminen, mikä on Isän vihkimyssarjassa ensimmäinen vihkimys. — Kaste eli Neptunus-vihkimys näkyy erikoisesti siinä, että hänen olemuksensa tuli uudella tavalla henkisesti synnytyskykyiseksi. Hän todellakin synnytti sanallaan sen uuden uskonnon, josta Pekka Ervast puhui hieman peitetysti. Niin ikään hän synnytti kristosofian kautta joukon ihmisiä uuden sanoman saattajiksi, joten J. R. Hannula saattaisi sanoa kuten Paavali aikoinaan: Vaikka teillä olisi kymmenentuhatta kasvattajaa Kristuksessa, niin ei tiellä kuitenkaan ole kuin yksi isä, sillä minä teidät synnytin Kristuksessa kristosofian kautta.

Tutkiessamme J. R. H:n elämänvaiheita julkisen vihkimysdraaman kannalta huomaamme, että hän vasta tämän kolmannen työvaiheensa alkaessa saapui ratkaisevasti sen vihkimyssaaevutuksen sisältöön, jonka hän koki 3 päivä tammikuuta 1913. Hänen työskentelynsä T. S:n ja R-R:n puitteissa muodostui hänen edellisissä ruumistuksissaan koettujen vihkimyskokemustensa kertailuksi, kuten olemme ennen esittäneet. Vasta nyt, kun hän P. E:n Kannatusliiton "lipun" alla, kristosofian merkeissä esitti uuden uskonnon syntyneeksi ja Pekka Ervastian sen uskonnon keskushenkilöksi, tapahtui tämä työ v. 1913 koetun henkisen kasteen merkeissä. Tästä

näemme, että hänen varsinainen elämäntehtävänsä keskittyi tähän kolmanteen vaiheeseen.

J. R. H:n työ kristosofian merkeissä on tuttua historiaa, joten sivuutamme sen tässä. Jotta kuitenkin esityksemme tulisi selväksi niin sanottakoon, että kastetta seuraa — jos työ kantaa hedelmää — kirkastus. Opettajan on saatava oppilaita, jotka häntä ymmärtävät ja seuraavat hänen opetuksiaan, ja oppilaat — ainakin muutamat heistä — saavat olla mukana todistamassa kirkastuksen vuorella. — Tämänkin tapahtuman kohdalla meidän on tyydyttävä työssä näkyviin merkkeihin, niihin, joita jokainen voi ymmärtää. Tämä menettely on varmin — ylifyysillisiä tapahtumia ei voi todistaa.

J. R. Hannulan kristosofinen työ kantoi hedelmää. Veljesjoukko kasvoi, esitelmätyö sai uutta vauhtia uusien esitelmäitsijöiden muodossa. Kristosofista kirjallisuutta, ennen kaikkea J. R. H:n kirjoja ilmestyi jatkuvasti, uusia työryhmiä syntyi monelle paikkakunnalle. Yhä useammat ihmiset alkoivat ymmärtää uuden uskonnon syntyneen.

Työn eteenpäin meno ja oikeassa hengessä voimistuminen kertoi tarkkaaville veljille, että lähestyttiin kirkastusta. Ulospäin se näkyi mm. J. R. H:n kasvavassa eloisuudessa, missä iloisuus ja henkevä huumori näyttelivät osaansa. Toisinaan tämä aivan pursui esitelmissä. Mitä tällöin tapahtui tai oli tapahtunut sisäisissä maailmoissa J. R. H:lle, se tietenkin jäi salaisuudeksi, mutta kun hän v. 1947, Jyväskylän kristosofisilla kesäkursseilla piti esitelmäänsä "Kirkastus", niin ainakin allekirjoittanut

sitä kuunnellessaan ymmärsi: Tämä on nyt ylistyslaulu, uusi virstanpylväs on sivuutettu.

Kirkastus merkitsee Isän vihkimyssarjassa Kuu-vihkimystä ja kirkastuksen jälkeen alkaa Golgatan tie. Tämänkin vaiheen merkit näkyivät ulospäin, sillä J. R. H:lle alkoi pitkällisten sairauksien kausi. Se päättyi vasta sunnuntaina 11 päivänä maaliskuuta 1956, kello 4 aamulla, jolloin J. R. Hannula poistui fyysillisestä maailmasta. Tällöin oli Suomi yleislakon kourissa. — Koko sairautensa ajan J. R. H. piti säännöllisesti esitelmiä, matkusti jatkuvasti eri paikkakunnilla ja kirjoitti kaikki väliajat. Vieläpä hänen kuolinpäiväkseenkin oli ilmoitettu esitelmä, mutta sen joutui pitämään allekirjoittanut. Hän pysyi uskollisena Jumalalle ja Mestarille loppuun asti. — Golgata merkitsee Isän vihkimyssarjassa Aurinko-vihkimystä.

— — —
Olemme näin pitkällä esityksellämme tahtoneet tehdä selväksi sen, että meidän ajallamme on suoritettu julkinen vihkimysdrama. Se on suoritettu sekä ajallamme että silmiemme edessä. Nyt on lupa kysyä: mihin tällä tähtäämme?

Gautama Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast olivat edellisten luomispäivien ihmisiä, korkeampia vihittyjä, jotka viimeisimmissä ruumistuksissaan suorittamissaan korkeissa vihkimyksissään inkarnoivat Logoksen fyysilliselle tasolle Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. He viitoittivat omalla elämällään tien ihmisyteen. Heidän tehtävänsä

oli kertakaikkinen, he olivat jo kypsiä hedelmiä. Taivasten valtakunta tuli heidän kauttaan maan päälle, lopulta aivan kemiallis-fyysilliselle tasolle asti. Tämä ei silti merkitse, että me ihmiset olisimme siinä taivasten valtakunnassa sisällä. Meidän on yksilöinä kuljettava sinne kaitaa tietä, samaa tietä, jota nuo esikoiset ovat kulkeneet.

Logoksen apu tarjottiin tälle tavalliselle ihmiskunnalle, meille, jotka vasta aavistellemme mitä ihmisyyys on. Meidän on pelastuttava tietämättömyydestä, itsekkyydestä ja kuolemasta; jumalat eivät enää tarvitse pelastusta, apu annettiin meille. Entä onko meillä uskoa kulkea avattua tietä, onko rohkeutta katsoa ihmisyyttä silmiin? — Kristikunta katsoo parhaillaan Jeesus Kristukseen Jumalan Poikana ja sanoo: Tietenkin Jumalan Poika saattoi olla jalo, rakastaa kaikkia ihmisiä ja antaa käskyjä, joita tavallinen kuolevainen ei voi noudattaa; Jeesus antoi Vuorisaarnan näyttääkseen meille syntisille, miten jumalallinen hän on ja miten mahdollottomia me ihmiset olemme Jumalan valtakuntaan; ei Vuorisaarnaa ole tarkoitettukaan noudatettavaksi. — Noin voidaan sanoa edelleenkin, voidaan päätellä, ettei noita edelläkulkijoita voi kukaan seurata, Mutta tällainen umpikuja tyrehdyttää ihmisyyden kasvun, se on lukko taivasten valtakunnan portilla. Siksi on todistettava elämälle, enkeleille, jumalille ja toisille ihmisille, että tavallinen ihminen voi sen tien kulkea. Jonkun on se ensin todistettava ja käytännön tietä raivattava latu

jällessä kulkeville. Paavali tämän tiesi ja otti raivatakseen tien. Siksi hän puhuu kirjeissään, että hän on saanut Jumalan armon taloudenhoidon, että hänen hallussaan on Kristuksen tutkimaton rikkaus ja että tästä hänen ainutlaatuisesta salaisuudestaan, tehtävästään on nyt saatettava tieto seurakunnan kautta taivaallisten henkivaltojen tietoon. — Nyt on latu avattu, tie kuljettu. Yksi ihminen on sen tien kulkenut päähän asti, sen tien, joka on tarkoitettu ihmiskunnan kuljettavaksi tässä kehityskaudessa. Se on kuljettu käytännön tietä, niin kuin se on jokaisen kuljettava ja siksi tuo ladun avaaja on seitsemännen juurirodun eli tämän neljännen luomispäivän korkein vihitty. Koska hän on ladun avannut, niin hänen elämänsä muodosti julkisen vihkimysdraaman.

— — —

Haluan tässä yhteydessä mainita erään unohtumattoman kokemukseni. Olin Ruusu-Risti-Järjestön vuosikokouksessa helluntaina v. 1934. Pekka Ervast oli äskettäin palannut Amerikan matkaltaan, ollen ko. vuosikokouksessa. Tein siellä ollessani sellaisen havainnon, että P. E:n puheet painautuivat erikoisella selkeydellä tajuntaani. Aivan erikoiseksi ja ainutlaatuiseksi kokemuksekseni tuli se, että Pekka Ervastin pitämä esitelmä ”Teosofinen liike ja apostoli Paavali” — josta olemme edellä lainanneet kohtia — valautui tajuntaani niin selvänä, että jälkepäin muistin siitä jokaisen sanan. Illalla asunnossani ajattelin: Jospa minulla olisi voimia ja tilaisuus, niin

voisin muististani kirjoittaa tuon esitelmän sanasta sanaan, ilman yhtään virhettä. Muistin jokaisen sanan ja lisäksi esitelmöitsijän eleet ja äänenpainot. En osannut muuta kuin ihmetellä. Ymmärsin kyllä, että ihmisen salaiseen tajuntaan jää muisto pienimmästäkin elämän tapahtumasta, mutta salaisuudeksi silloin jäi, miten tämä päivätajunta voi noin yhdistyä ylätajunnan muistin kanssa. Vasta seuraavana päivänä alkoivat esitelmän yksityiskohdat haihtua muististani.

Jälkeenpäin tuo ainutlaatuinen kokemukseni selvisi näin: Pekka Ervastian esitelmässä "Teosofinen liike ja apostoli Paavali" on kätkeytyneenä avain, ymmärtääksemme syvemmin J. R. Hannulan elämäntyötä. Siksi elämä antoi tuollaisen kokemuksen.

VII

HENKINEN VALIOJOUKKO

Teosofisen liikkeen ohjelmaa laadittaessa hyväksyttiin siihen kehoitus: "Muodostakaa yleisen veljeyden ydin...". Niin ikään saamme kristosofisen elämänymmärryksen yhteydessä toistuvasti kuulla "henkisestä valiojoukosta", "Mestarin perheestä" jne. Mitä näihin nimityksiin kätkeytyy? "Veljeyden ydin" viittaa ihmisryhmään, jossa vallitsee veljeys, "henkinen valiojoukko" siihen, että kyseessä oleva ihmisryhmä on jotenkin "valittu" suuresta ihmismerestä ja että he muodostavat eräänlaisen henkisen valion. "Mestarin perhe" viittaa opetuslapsiuteen, oppilasjoukkoon, jossa Mestari ohjaa ja opettaa. — Kootaanko tällainen ihmisryhmä suuresta ihmiskunnasta jotenkin summakaupalla aina silloin, kun Mestari työskentelee fyysillisessä maailmassa, vai olisiko niin, että osa ihmiskunnasta on jotenkin "valittuja" ja he syntyvät maailmaan aina tarvittaessa? Tähän viittaa Pistis Sophian kertomus siitä, että Jeesus lähetti edellään maailmaan joukon oppi-

laitaan, jotta he työskentelisivät hänen kanssaan. Niin ikään J. R. Hannula kertoo Hiljaisuuden Äänen kuiskanneen hänelle: "Noin kuusisataa veljeä päätti tehdä työtä Suomessa". (Kirjassa: "Miten tulin teosofiksi?" s. 53, toinen painos.) Paavalin seurakunnat, joita hän erikoisesti valmisti ja opetti, tekivät valmistavaa työtä tulevaisuutta varten, joten kysymyksemme tuntuu pohtimisen arvoiselta.

Elämä ei voi olla puolueellinen ja valita muutamia ihmisiä erikoisasemaan ja jättää toisia valitsematta. Siksi valinnan täytyy tapahtua "valittujen" omasta aloitteesta. Niinpä "kuusisataa veljeä p ä ä t t i tehdä työtä Suomessa". — Tilanne käy ymmärrettäväksi muistaessamme, että aina on ollut uskontoja ja niiden perustajia, profeettoja. Muutamat ihmiset ovat ihastuneet heidän opetuksiinsa ja ovat tehneet niistä totta. Näin tehden he ovat itse "valinneet" itsensä Mestarin työhön, jopa uudessa jälleensyntymässäänkin jatkaneet samaa työtä, jos siihen on ollut mahdollisuuksia. Aina ei ole työmahdollisuuksia eikä Mestareita ole aina täällä opettamassa. Tällöin täytyy henkisen työskentelyn tapahtua joko maailmalta salassa, kuten pimeänä keskiaikana, tai noiden valittujen on muunlaisessa elämän koulussa valmistauduttava tulevaa tehtävää varten.

Ajatelkaamme Paavalin kaltaista tulisielua. Hän etsi Jumalaa koko tarmollaan niissä olosuhteissa ja niiden opetusten turvin, joita Palestiinassa oli. Ponnistelujensa seurauksena hän löysi Jumalan ja omistautui sen jälkeen koko

tarmollaan Kristuksen työhön. Hänen työnsä teki mahdolliseksi Roomassa vallitseva uskonvapaus.

Mutta myöhemmin syntyi kirkko joka talutti Jumalanetsijät ja Kristuksen työntekijät polttoroviolle. Työmahdollisuudet loppuivat. Jäi vain mahdollisuus syntyä maailmaan ja tulla tapetuksi kerta toisensa jälkeen, mutta Mestarin työtä ei voinut tehdä. Paavali oli työntekijä, ponteva, tulinen ja äärimmäisen tarmokas sielu, ei hän ollut hiljainen mystikko eikä ihmisiä kaihtava erakko, ei kamari-filosofi eikä luostareitten muureja rakastava. Hän olisi luonnollisesti tehnyt jatkuvasti Mestarinsa työtä, mutta mahdollisuudet puuttuivat, sillä maailman oli vallannut vähäisempi pimennyskausi. Mikä neuvoksi? Pekka Ervast sanoo kuitenkin ”Suuressa seikkailussa”, että Paavali on yrittänyt monta kertaa puhdistaa kristinuskoa ja kristillistä kirkkoa. Hän siis työskenteli kuitenkin, oli jälleensyntyneenä useamman kerran. Miten tämän ymmärtäisimme? Ehkä siten, että uuden uskonnon tuloa valmistettiin ja siinä valmistustyössä oli Paavalikin jotenkin mukana. Mutta miten?

Tässä on pulmallinen tilanne. Mestarin työtä pitäisi tehdä, mutta maailma tekee mahdottomaksi olla suoranaishen Mestarin puhetorvena. — Kuvitelkaamme olevamme Paavalin asemassa. Jos syntyisimme maailmaan hänenkaltaisillaan voimilla ja kyvyillä varustettuna, sielussamme kaikki esteet raivaava henkinen jano, niin silloin etsisimme Jumalaa kuten Paavali, painisimme Jumalan kanssa kuten Jakob, jotta Hänet löytäisimme sisäisessä henkisessä

kokemuksessa. Sen jälkeen olisi elämämme ainoa painopiste tehdä Mestarin työtä kuten Mestari tahtoo. Emme voisi kumartaa tämän maailman auktoriteeteille, kumartaisimme vain Jumalalle. Sisässämme tuntisimme Jumalan ja päivätaajuisesti tietäisimme velvollisuudeksemme palvella Mestaria; ja jos tämän tietäessämme yrittäisimme auttaa maailmaa maailman tavalla, niin silloin menettelisimme kaksimielisesti. Mutta henkisessä elämässä pätee vain totuus, ei kaksimielisyys. Tästä ymmärrämme, että Paavalinkin on täytynyt auttaa kristikuntaa ja kristillistä kirkkoa jollakin muulla tavalla, koska hän ei voinut olosuhteitten pakosta olla Mestarinsa sanoman suoranaisena julistajana.

Ehkä tilannetta valaisee se, että uusi uskonto odotti julistajaansa ja sitä aikaa oli valmistettava. Tällöin löytyi eräs keino työntekoon: Maailmaa oli autettava maailman tavalla. Ehkä sitä voisi auttaa piispanistuimelta, kuninkaan tai keisarin valtaistuimelta? Ehkä. Olihan ehtona uuden uskonnon julistustyössä mm. se, että Suomi saisi itsenäisyyden ja tällöin kansat tarvitsivat oikeita johtajia. Ehkä näin voisi palvella suurta asiaa ja valmistaa tulevaa aikaa? Mutta maailma ei siedä piispanistuimella Jumalanmiestä, ei kuninkaan eikä keisarin valtaistuimella Mestarin puhetorvea, eikä Jumalan tuntija voi olla armeijan päällikkö; ja kuitenkin maailmaa oli autettava. Olisiko tällöin muuta mahdollisuutta kuin syntyä maailmaan vähemmällä voimallatouksella varustet-

t u n a, syntyä niin kuin me kaikki synnymme, tietämättömäksi ihmiseksi ja sellaisena yrittää auttaa maailmaa maailman tavalla. Tällöin on kuolemattoman jumaltietoisien persoonallisuuden jäätävä kuin ristille tajunnan sisäisiin kammioihin, kärsimään päivätajunnan erehdyksistä ja iloitsemaan sen mahdollisista voitoista. Elämä menee tällöin ilman uudestisyntymää, ilman päivätajuista tietoa Jumalasta. Jumaltietoinen persoonallisuus voi ristiltään vain inspiroida päivätajuntaa, kuten kansallishaltija kansaansa. — Kunnes uuden uskonnon aamu sarastaa, olosuhteet muuttuvat ja suoranainen työ Mestarin työsaralla tulee mahdolliseksi. Tulemme nykyaikaan, jolloin Jumalantuntijallakin on jälleen työmahdollisuus. — Pekka Ervast huomauttaakin, että elämä on eräältä kannalta katsottuna suurta seikkailua, — se on seikkailua jumalillekin, puhumattakaan ihmisistä.

— — —

Henkisellä valiojoukolla on luonnollisesti eräitä tehtäviä, ja koska Valkoisen Veljeskunnan työ keskittyy ihmiskunnan pelastamiseen tietämättömyydestä, itsekkyydestä ja kuolemasta, niin valiojoukon päätehtävä on julistaa Mestareitten sanomaa. Näin palvelee valiojoukko suoranaisesti Valkoista Veljeskuntaa. Siksi Jeesuskin lähetti oppilaansa maailmaan julistamaan hänen sanomaansa, jotta se tulisi mahdollisimman monen ihmisen tietoon. He kulkiivat kylästä kylään ja puhuivat suusta korvaan, sillä muuta mahdollisuutta ei silloin ollut. Jeesus Kristus oli itse opettanut oppilaitaan, joten he olivat maail-

malle lähtiessään jonkun verran perillä Mestarinsa sanomasta.

Paavali otti Jeesuksen käskystä käytäntöön seurakuntien muodostamisen ja kasvattamisen. Hän ymmärsi Mestarin sanoman julistamisen hataraksi, ellei siihen työhön ensin valmistuta. Kaikilla ihmisillä ei liioin ole samat mahdollisuudet antautua kokonaan Mestarin työhön, sillä joko heillä ei ole kasvaneena tarvittavia kykyjä, tai heitä estää karmalliset velvollisuudet. Mutta seurakuntaan voi liittyä jokainen, joka rakastaa henkistä elämää. Seurakunta on heille sekä koulu että henkinen koti, siinä he kasvavat ymmärtämään henkisen elämän eri puolia, siinä he saavat veljellistä tukea toisilta veljiltä ja lisäksi he voivat tehdä jotakin asian edistämiseksi. Vartuttuaan he voivat yksitellen siirtyä aktiivisempaan työhön. — Pekka Ervast sanoo tuollaisen henkisen veljeskunnan sisäisenä tehtävänä olevan tietämättömyyden, köyhyyden, sairauden, synnin ja kuoleman voittaminen.

Elämme nyt toisenlaisessa ajassa, henkisellä työlläkin on toiset mahdollisuudet. Mestareitten sanomaa voidaan levittää esitelmien, kirjallisuuden ja aikakauslehtien avulla. Matkoja voidaan tehdä nopeammin jne., ja tietenkin henkisen veljeskunnan käytännöllinen esimerkki on aina käytettävissä. Mutta yksilöinä olemme aivan samassa asemassa kuin alkuseurakuntienkin aikana: tarvitsemme kouluutusta, opetusta, kasvamista . . . , joten ”seurakunta”-kysymys on tänään yhtä ajankohtainen. Niinpä onkin todettava, että ryhmätyö on kaiken työmme perusta

ja lähtökohta. Siitä silmukoituu ja versoa esitelmätyö, kirjallisuus, yhteiset kohottavat tilaisuudet, kesäkurssit jne. Kokemus opettaa, että niin tiiviisti ja aktiivisesti kuin osaamme tehdä työtä ryhmissä, niin tuloksellista on kaikki muukin työmme. P. E. lisäksi uudestisyynnytti henkisen ryhmätyönkin mm. kirjoillaan "Paavali ja hänen kristinuskonsa", "Kirkko-ekleesia" ja monilla muilla opetuksillaan, joten nyt ymmärrämme paremmin ryhmätyön merkitystä.

J. R. Hannulalta saamme lisäksi ensikäden tietoa siitä, mitä henkisen valiojoukon työ on. Kirjassaan "Ihmisen tie" sivuilla 23—24 hän kirjoittaa: "Sananen vielä noista henkeenpäin nousevista ryhmistä ja heidän työstään. Heidän työnsä voimme tässä sopivasti luonnehtia kolmessa jaksossa.

"E n s i k s i voimme sanoa, että ne ryhmät eivät ole oikeaoppisia tyrannikuntia, vaan ne ovat hierarkisia, jumaljohtoisia. Todellinen hallitsija on Jumala, joka aina on näkymätön. Kaikki 'ylimoraali' hyljätään. Mikään tarkoitus ei pyhitä keinoja. Tarkoitus on toteutettava sen omilla keinoilla, sen moraalin mukaisesti, jonka Jeesus esitti Vuorisaarnassaan, ja joka nyt täydellistyneenä esiintyy Pekka Ervastian kristosofisessa sanomassa.

"T o i s e k s i. Näissä ryhmissä vallitsee ainainen anteeksiantamisen henki. Ilman tätä ei mikään hierarkinen veljesryhmä ole mahdollinen. Sentähden on aina ja jatkuvasti syvennyttävä Vuorisaarnan neuvon: 'Sillä jos annatte ihmisille anteeksi heidän erehdyksensä, niin taivaallinen Isänne myös antaa

teille anteeksi, mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei Isännekään anna anteeksi teidän erehdyksiänne'. Sentähden ei mitään syyttämistä, vaan ainaista anteeksiantoa ja auttavaisuutta, niin sisäisesti kuin ulkoisestikin.

"Kolmanneksi on työ suuren maailmanuskonnon puolesta, kristosofisen sanoman puolesta. Jokainen voi tehdä jotain, omien talenttiansa ja mahdollisuuksiensa mukaan. Tässä vaiheessa Kristus sanoo: 'Ken ei minun kanssani rakenna, hän hajoittaa'. Sillä eihän 'kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttiläjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville".

Yllä olevat sanat on kirjoittanut ihminen, jolla on henkisen tietonsa lisäksi monikymmenvuotinen kokemus. Nuo sanat ovat aitoja ja varteen otettavia.

Henkisen valiojoukon tehtävä ja työ tähtää kauas ja korkealle. Näin on laita ainakin sen valiojoukon, josta Pekka Ervast toistuvasti puhuu. Sitä valiojoukkoa kasvatettiin jo kristillisissä alkuseurakunnissa ja Paavali teki erikoisen pontevasti työtä "synnyttääkseen oppilaitaan evankeliumin kautta Kristuksessa". Nyt on tullut aika näiden entisten aikaansaannoksien jälleensyntymiselle, sillä syntynyt suuri Maailmanuskonto tarvitsee työntekijöitä. Päämääränä on Mysterio-Opiston luominen — opettaa Pekka Ervast —, Opiston, joka on yhdyssiteenä ainemaailman ja hengenmaailman välillä. Maailmaan on syntyvä todellinen Valon Majakka, joka ei sammua elämän tuulissa, vaan seisoo "kautta vuosisatain ja aikain, niin kauan, kuin maapallo on olemassa".

Se on oleva henkinen koti Jumalanetsijöille ja niille työntekijöille, jotka ovat omistautuneet maan suolaksi ja maailman valoksi. On toivorikasta ajatella, ettei meitä ole jätetty yksin tällaisten eteemme heitettyjen suurten näkemysten pariin, vaan että kaiken tämän työn johdossa ovat ihmiskunnan suurimmat Opettajat. On toivorikasta ymmärtää, että olemme mukana suuressa työssä, jota on kauan valmistettu ja jossa kukaties olemme itsekin olleet mukana. Pekka Ervast sanookin kirjassaan "Laki vaiko evankeliumi?": "Tietysti meillä on toivoa, sentähden että ihmiset ovat kuolematomia ja jälleensyntyviä olentoja. Alkaakin syntyä tänne maan päälle yhä useampia sellaisia sieluja, jotka olivat mukana ensimmäisinä kristillisinä aikoina. On kulu-
nut noin tuhatviisisataa vuotta suuressa pimeydessä; vain siellä täällä on loistanut valo, sentähden, että ne sielut, jotka silloin olivat maan päällä ruumistuneina ovat vielä enimmäkseen taivaissa; mutta niitä on alkanut nyt syntyä. Niitä on syntynyt nyt viime vuosisadan loppupuolesta lähtien maailmaan sinne tänne ja syntyy yhä enemmän. Ja ne ihmis-
sielut, jotka siis ovat olleet mukana ensimmäisinä kristillisinä aikoina, jotka siis sisässään tuovat mukanaan tiedon siitä, mitä elämä on, mitä on pyrkiminen täydellisyyttä kohti ja mitä on Vapahtajan sanoma, ne muuttavat maailmaa vähitellen".

Tässä yhteydessä on hyvä palauttaa mieleen, ettei Jumalan etsijöitä, ekleesian rakentajia ole jätetty yksin. J. R. Hannula sanoo "Tuomiokausi II" sivulla 161: "Seitsemännen juurirodun tyypillisen korkeim-

man vihityn tehtävä on omalla tavallaan myös kaksi-
puolinen. Ensiksi hänen tehtävänsä on yhdistää
yhdeksi kokonaisuudeksi kaikki se, mitä on annettu,
ja toiseksi olla sitten mukana, (harv. V. L.)
jotta annettu opetus ihmiskunnassa tulisi mahdolli-
simman hyvin ymmärretyksi, sulatetuksi ja käytän-
nöllistetyksi”.

VIII

MARIA-MYSTERIO

Olemme useassa kirjoituksessamme tarkastelleet tietä ihmisyyteen ja päädyimme henkiseen valiojoukkoon. Tutkimuksissamme emme ole pyrkineet ihmissielun syväluotaukseen, vaan saadaksemme ymmärryksellisen selvyyden eräisiin ajankohtaisiin kysymyksiin. Siksi voisimme esityksemme täydennykseksi kiinnittää huomiomme vielä erääseen asiaan.

Kirjassaan "Kirkko-ekleesia" Pekka Ervast kuvaillee sangen monipuolisesti henkisen valiojoukon tehtäviä, laatua ja pyrkimyksiä. Hän kuvaa, millaisiin päämääriin alkuseurakunnat pyrkivät ja viittoaa näin tietä sille ekleesialle eli henkiselle valiojoukolle, joka tulevaisuudessa muodostuu. Valiojoukon ulkoisena tehtävänä on koota julkisen valistustyön avulla suuresta ihmiskunnasta henkiseen yhteistyöhön ne ihmiset, jotka jo ovat siihen kypsiä. Tämän lisäksi valiojoukko voittaa sisäisesti köyhyyden, sairauden, synnin ja kuoleman. P. E. kuvailee sangen

yksityiskohtaisesti jokaista voitettavaa ansaa, mutta kuoleman voittamisesta hän mainitsee vain lyhyesti. Tämän jälkeen seuraa viimeisenä lukuna "Kirkko mysteriolaitoksena". Tarkkaava lukija saattaa huomata, että tämä viimeinen luku käsitteleeikin kuoleman voittamista.

Kysymyksessä olevasta luvusta selviää, että totuuden Pyhä Henki, jonka täyttämiä ekleesian jäsenten tulee olla, on mies-naisellinen. Ymmärrämme tämän merkitsevän käytännössä sitä, että ihmisyyteen tähtäävä auttamistyö voi tapahtua sekä miesettä naisprinsiipin merkeissä, ollen kumpainenkin yksipuolista. Entisajan profetoissa tuli näkyviin tyypillinen miesprinsiippi, he olivat kuin Jumalan sotatorvia. He kyllä ravistelivat sankarisieluja tais-teluun paheita vastaan, mutta pienuutensa tunteva ihminen heitä säikähti. Nais- eli äiti-prinsiipin merkeissä tapahtuva auttamistyö sen sijaan nojautuu rakkauteen. Edellinen on pinnallisempi, sillä "Jumalan sotatorvena"-olo ei ehdottomasti vaadi korkeata henkistä tasoa, mutta äidillisesti auttava ja nostava työ edellyttää rakkautta, henkistä kypsyyttä. Ekleesian tulee olla molempien tyyppien yhdistelmä, mies-naisellinen. — Äitiyden tyypillinen edustaja on Maria, Jeesuksen äiti. "Sillä Jumalan Äiti Maria puhdistaa aivan neitseelliseksi". Valiojoukon tulee olla äitiyden täyttämä. "Tällaiseksi on meidän ymmärrettävä todellinen ekleesia alkuaikoina, ja tietysti nytkin, jos saisi sellainen olla, ja tulevaisuudessa, jolloin tulee olemaan ekleesia. Tämä ekleesia on dynaaminen siinä merkityksessä, että se on Kris-

tuksen auran, totuuden Pyhän Hengen säiliö, Marian elähdyttämä”.

Yritämme syventyä tähän Maria-mysterioon eräältä puolelta. — Olemme puhuneet näissä kirjoituksissamme mm. vihkimyksistä ”Tähtikoulut”-kirjan kannalta. P. E. nimittää siinä yhdeksättä vihkimystä — eli kolmatta vihkimystä Isän sarjassa — Kuu-vihkimykseksi. Pikakirjoitetussa esitelmässään ”Tähtikoulussa” hän lisäksi antaa Kuu-vihkimykselle nimityksen ”Taivaallisen Neitsyt-Marian poikain koulu”. P. E. opettaa: ”...kolmas suuri vihkimys on se, että oppilas ottaa sthuula shariiran (karkean fyysillisen ruumiin V. L.) muuntamisensa alaiseksi ja ...rakentaa siitä sellaisen todellisen ruumiin, joka ei kuole. Se on kuolemattomuuden ruumis, se on se, johon meidän evolutiomme on pyrkinyt... Tämä kolmas vihkimys ...vastaa aatmaa. Se ei ole aatma sinänsä, koska on kysymys verhoista, ruumiista. Okkultisesti sitä merkitään Kuulla, sillä se elää ikäänkuin lainavalolla... tämä kuolemattomuuden verho on aatman voimaa, niin kuin aatman loiste. Siitä puhutaan Ilmestyskirjassa kun sanotaan: Jumalan Äiti, pyhä neitsyt Maria seisoo Kuun sirpin päällä”.

Kysymyksessä oleva Ilmestyskirjan kohta on siis vertauskuvallinen esitys Kuu-vihkimyksestä. Näin ollen on aihetta tutkia, mitä Johannes kertoo.

Johanneksen Ilmestyskirjan 11. luvun lopussa kuvataan suuren tuomion alkamista, jolloin Jumala Kaikkivaltias ottaa vallan. ”Ja seitsemäs enkeli pu-

halsi; niin kuului taivaassa suuria ääniä, jotka sanoivat: 'Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti'. Ja ne kaksikymmentäneljä vanhinta... rukoilivat Jumalaa sanoen: 'Me kiitämme sinua, Herra Jumala Kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen... ja on tullut aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi, profetoille ja pyhille, ja niille, jotka nimeäsi pelkäävät'. Ja Jumalan temppeli taivaassa aukeni..." — 12. luku kertoo suoranaisesti jatkoksi edelliseen:

"Ja näkyi suuri merkki taivaassa: vaimo, vaate-tettu Auringolla, ja Kuu hänen jalkojensa alla, ja hänen päässään sepeleenä kaksitoista tähteä. Hän oli raskaana ja huusi synnytyskivuissaan, ja hänen oli vaikea synnyttää. Ja näkyi toinen merkki taivaassa ja katso: suuri, tulipunainen lohikäärme... seisoi synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nieläkseen hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi. Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin Jumalan tykö... ja vaimo pakeni erämaahan... Ja syttyi sota taivaassa: Mikael ja hänen enkelinsä sotivat lohikäärmettä vastaan; ja lohikäärme ja hänen enkelinsä sotivat, mutta eivät voittaneet, eikä heillä enää ollut sijaa taivaassa. Ja suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssaan. Ja minä kuulin suuren äänen tai-

vaassa sanovan: 'Nyt on tullut pelastus ja voima ja meidän Jumalamme valtakunta ja hänen Voideltunsa valta, sillä meidän veljiemme syyttäjä, joka yöt ja päivät syytti heitä meidän Jumalamme edessä, on heitetty ulos'."

Tämä Ilmestyskirjan kertomus on rikasta kuva-kieltä, mutta siinä on vahva todellisuuden tuntu. Niinpä Pekka Ervast sanookin kirjassaan "Ihmisyyden uskonto" sivulla 176: "...ei niin pitkiä aikoja sitten Mikael on näkymättömässä maailmassa taas astunut hallitukseen. Tämä on okkultinen tosiseikka, jota en usko monenkaan länsimaisen okkultistin kiel-tävän. Mikaelilla on ohjaket käsissään ja se mer-kitsee, että henkimaailmassa on ollut sangen suu-renmoinen 'sota' valkoisten ja mustien välillä, joka on päättynyt valkoisten voittoon. Mikael on voitta-nut mustat voimat". — Mikaelin valtakausi alkoi 1898, se oli rajakohta, vaikka "valtikanvaihdon" limittäisyydestä johtuen Rafaelin vaikutus vielä jatkuikin sen jälkeen.

Pekka Ervast tuo Ilmestyskirjan kertomuksen Mikaelin ja lohikäärmeen taistelusta nykyaikaan todeten, että "henkimaailmassa on ollut sangen suu-renmoinen 'sota' valkoisten ja mustien välillä, joka on päättynyt valkoisten voittoon. Mikael on voit-tanut mustat voimat". Tämä on varteenotettava ilmoitus. Ilmestyskirjan kuvaus tuomion alkamises-ta, kuun sirpillä seisovasta vaimosta ja Mikaelin taistelusta lohikäärmettä vastaan ovat s a m a a n ä k y ä j a k e r t o m u s t a, joten ne kaikki siis tangeeraavat nykyaikaa. Tällöin Kuun sirpillä sei-

sova vaimo ei symbolisoikaan vain yleisesti Kuu-vihkimystä eli "Taivaallisen Neitsyt-Marian poikain koulua", vaan samalla jotakin erikoistapahtumaa nykyajassa. J. R. Hannulan opetuksista tiedämme Ilmestyskirjassakin mainitun tuomiokauden alkaneen, joten kysymme: onko nykyaikana joku ihminen suorittanut Taivaallisen Neitsyt-Marian poikain koulun läksyn?

Tämä on aiheellinen kysymys, jotta ymmärtäisimme nykyaikaa, ja etenkin alkanutta maailmanuskontoa, jonka dynaamisen etujoukon muodostaa henkinen valiojoukko, ekleesia. Kuolema uhkaa maapalloa, kuten Pekka Ervast toteaa, ja tämän ilmoituksen paikkansapitävyyden näemme edessämme yhäti totalisoituvassa joukkotuhoaseistuksessa. Kansat on kutsuttu tuomiolle. Kaikella tällä on syvemmät syynsä. Niinpä Mikaelin voitto lohikäärmeestä ei ollut tällä kertaa vain pieni puhdistus, jollaisia tapahtuu silloin tällöin, vaan käänteentekevä puhdistus, koska "suuri lohikäärme, se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan, koko maanpiirin villitsijä, heitettiin maan päälle, ja hänen enkelinsä heitettiin hänen kanssaan". — P. E. sanoo edellämainituksessa kirjassaan: "Mutta henkimaailmassa syttyy silloin tällöin puhdistava suursiivous, — ja se puhdistus heijastuu tähän ulkonaiseen maailmaan luonnonmullistuksina ja sotina". Mutta koska sota nyt on paisunut koko planeettaamme ja ihmiskuntaa käsitäväksi kuoleman uhkaksi, niin Mikaelin ja lohikäärmeen "taistelu" ja siinä suoritettu suursiivous ja näkymättömän maailman puhdistus on tällä

kerralla ollut yhtä ratkaisevan perinpohjainen ja planeettaamme ja koko ihmiskuntaa koskeva, kuin on ihmiskuntaa uhkaava kuolemakin. Sama sääntö pätee toisiinkin edellämainittuihin Ilmestyskirjan kohtiin, nekin ovat laadultaan yleismaailmallisia.

Kun henkimaailmassa tapahtuvalla suursiivouksella oli niin kohtalokkaat seuraukset, että pahuuden voimat nyt riehuvat täällä näkyväisessä maailmassa erikoisen aktiivisesti, niin, jotta tasapaino elämässä säilyisi, on tapahtunut erikoinen voitto pahasta ja väkivallasta myöskin fyysillis-käytännöllisessä maailmassa. Ellei näin olisi tapahtunut, tuhoutuisi elämä maanpäällä, lohikäärme perisi voiton fyysillisessä maailmassa. Siksi Mikaelin suursiivouksella ja voitolla on ollut takanaan vastaava voitto näkyväisessä maailmassa: joku ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta on voittanut kuoleman viimeisen asteen, rakentaen kuolemattoman ruumiin itselleen, suorittanut Kuu-vihkimyksen. Joku ihminen on tullut puetuksi Aurinkoon, aurinko-ruumiiseen, seisoen Kuun sirpin päällä, Kuu-vihkimyksessä; tuo vihkimys on se kallio, jolla hän seisoo. Tämä merkitsee käytännössä, että joku ihminen tästä tavallisesta ihmiskunnasta on tehnyt fyysillisestä ruumiistaan aatman eli Isän tahdon välineen, alistanut fyysillisen ruumiinsa kaikki voimat Kristuksen, Isän eli Vuorisäärnan käyttöön. Tässä on kysymyksessä oleva voitto. Yksi ihminen on ratkaissut käytännössä välinsä

lohikäärmeen kanssa ja hänen jälkiään seuraten yhä useampi voi sen ratkaista.

Tämä tavallinen ihminen on J. R. Hannula. Hän kulki päähän asti sen vihkimysten tien, jonka Pekka Ervast avasi. Pekka Ervastin sanoma ja henkinen voitto ei jäänyt hedelmättömäksi, se kantoi sadon ja siinä on ihmiskunnan toivo. Väkivalta on ratkaisevasti voitettu. Tuota voittoa kuvaa Ilmestyskirja enteellisesti siten, että syntynyt poikalapsi temmatettiin taivaaseen lohikäärmeen edestä ja poikalapsi kaitsee kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla. Pakanoita ovat ne ihmiset, jotka ovat ulkopuolella Kristuksen sanomaa, jotka sitä vastustavat. Pekka Ervast sanoo saman asian siten, että karman johto on siirtymässä saatanalta Kristuksen käteen. Tästä ymmärrämme, että kun tuollainen Paavalin kaltainen ihminen ja työntekijä, jollainen J. R. Hannula on, on henkisen valiojoukon sielu, niin hän on samalla Totuuden Pyhän Hengen säiliö, sillä vain k u o l e m a t t o m u u s sisällyttää itseensä todellisen säilyvyyden. Hänen henkiseen voittoonsa sisältyy sekä isä että äiti, hän personoi sekä taivaallista Isää majesteettiutena että Kristusta rakkautena, Äitinä. Siksi hänen johdossaan oleva ekleesia voi olla dynaaminen.

Kun katselemme elämää tältä näkökulmalta, niin näemme kaiken ympärillämme riehuvan toivottomuuden keskellä toivon. Ymmärrämme elävämme suuressa murrosajassa. On alkanut ratkaiseva tuomiokausi, sillä Logos Isänä on inkarnoitunut ja perustanut valtakuntansa maan päälle, tuonut ihmi-

sille sellaisen viisauden, joka ratkaisee kaikki elämän pulmat. "Ja Jumalan temppeli taivaassa aukeni", sen avasi Pekka Ervast näkymättömässä maailmassa, suomalaisella kummulla. — Siinä Temppelissä kaikki Mestarit ovat kotonaan, opettaa P. E., siis korkeimmatkin Mestarit, myös Jeesus Kristus, joka oli — P. E:n sanojen mukaan — Logoksen Poika-ryhmän johtaja, yksi elohimeista. Pekka Ervastin avaama Temppeli ei siis ole vain joku sivulooshi Maan Valloisessa Veljeskunnassa, vaan Auringon Kuninkaallisen Neuvoston keskus maapallolla, jossa myös Logoksen Poika- ja Isä-ryhmien johtajat ovat kotonaan. Se on todellinen Jumalan Temppeli ja sen avaamisen teki mahdolliseksi Siriuksesta tullut voimavuodatus ja sen yhteydessä tapahtunut Isän inkarnaatio, joita seurasi Mikaelin voitto lohikäärmeestä näkymättömässä maailmassa. Temppelin avaus teki mahdolliseksi sen, että J. R. Hannula ponnisti vihkimysten tien päähän asti, saavuttaen voittoseppeleen: "...ja hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä", voitto eläinradan kahdentoista merkin voimista. J. R. H:n voittoseppele kruunasi voiton lohikäärmeestä myöskin näkyväisessä maailmassa, joten lohikäärmeen valta, väkivalta on lopullisesti tuomittu käytäntöön kelpaamattomaksi. Yhä useammat ihmiset tämän ymmärtävät ja ne, jotka eivät halua ymmärtää, tuomitsevat itse itsensä rautaisen valtikan alle. — Nasaretin nöyrä profeetta sanoi kerran: jos teillä olisi uskoa, voisitte vuoria siirtää...

SISÄLLYSLUETTELO

	sivu
I Uudestisyntytyt uskonnot	7
II Vihkimyksistä	15
III Syntymä, kaste, kirkastus ja Golgata ..	26
IV Damaskuskokemus	38
V Julkinen vihkimysdraama	49
VI Pojan ja Isän sarjat	63
VII Henkinen valiojoukko	73
VIII Maria-mysterio	83

Tilatkaa seuraavia P. E:n Kannatusliiton kustantamia tai varastossa olevia kirjoja:

	Nid.	sid.
Tietäjän Aarteisto I	—	2000:—
Tietäjän Aarteisto II	—	2500:—
Tietäjän Aarteisto III	—	2500:—
J. R. Hannula:		
Kristosofian Polulla I	—	2000:—
Kristosofian Polulla II	—	3000:—
Luominen (*Tubal-Kain, Vedenpai- sumus, Isä Aabraham)	—	350:—
Sisäisen opettajan seurassa	—	200:—
Vallitseeko ihmiselämässä laki	—	400:—
Johanneksen evankeliumi teosofian valossa	150:—	—
Ei vain leivästä	50:—	100:—
Tulijärvi	100:—	—
Mitä olemme oppineet?	30:—	—
Vuorisaaunan oppilaan näkökul- masta I—V	700:—	800:—
Pekka Ervastian asema (8 viikkoa)	—	450:—
Ihminen mitä mietit?	—	350:—
Jos Kristusta seuraisin	—	400:—
Uudestisyntyvä temppeli	100:—	—
Elämänymmärryksemme rakentu- minen	150:—	—
Syntynyttä maailmanuskontoa ...	100:—	—
Kehityksen järjestelmä	30:—	—
Mestari ja me	200:—	—
Ihmisyys	150:—	—
Tuomiokausi	150:—	200:—
Tuomiokausi II	150:—	200:—
Paratilsin taru	150:—	200:—
Mestarin sanoma	150:—	200:—
Uudet maat ja taivaat	150:—	200:—
Vanhan Testamentin avain	250:—	330:—
A ja O ensimmäinen ja viimeinen	250:—	330:—
Pistis Sophiasta Christosophiaan ...	250:—	330:—
Elämä Jumalassa	250:—	330:—
Vihkimyksistä	250:—	330:—
Ennakkoluulon Suomi	200:—	300:—
Ihmisen tie	—	300:—
Ykseystajunta	—	330:—
Henkinen horoskooppimme	100:—	—

	Nid.	Sid.
Ilmestyskirja teosofian valossa	—	700:—
Kysymyksiä ja vastauksia 10 (I—X) kirjaa. Hinta kappaleelta	170:—	250:—
Kysymyksiä ja vastauksia XI ...	220:—	300:—
Kysymyksiä ja vastauksia XII ...	330:—	550:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIII ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XIV ...	300:—	500:—
Kysymyksiä ja vastauksia XV ...	—	550:—

Johannes Kotipelto (J. R. Hannula):

Miten tulín teosofiksi	170:—	250:—
Totuudenetsijä	—	300:—

Kesäkurssiesitelmii:

1943: Yksilö ja ryhmä	100:—	150:—
1944: Kehitys	100:—	150:—
1945: Elämän koulu	100:—	150:—
1946: Miten autamme	100:—	150:—
1947: Kirkastus	100:—	150:—
1947: Maininkeja	50:—	—
1948: Jos veljeysheñkeä ois	170:—	220:—
1949: Niinkuin taivaissa niin maankin päällä	250:—	330:—
1950: Ihmisongelman selvittelyä ...	320:—	400:—
1951: Kristosofiset kesäkurssit 1951	280:—	350:—
1952: Kristosofiset kesäkurssit 1952	330:—	400:—
1953: Totuus vapauttaa	400:—	500:—
1954: Tulkoon valtakuntasi	—	500:—
1955: Kristosofiset kesäkurssit 1955	—	550:—

Kaikki kesäkurssikirjat sisältävät J. R. Hannulan opetuksia.

Muutamat kristosofit:

Aseettomuus	100:—	150:—
-------------------	-------	-------

Martta Jalava:

Kristinusko ja teosofia	30:—	—
Kasvatustyö	—	200:—
Aidin ihanteet	30:—	—
Mitä on jälleensyntyminen ...	100:—	—
Uskonpuhdistuksen asia	50:—	—

S. A. Kosonen:

Kaloista vesimieheen	—	250:—
Missä vapaus?	30:—	—
Totuuden etsintä	150:—	200:—
Kaksi valistusajan ilmiötä	100:—	150:—

	Nid.	Sid.
Päivännousua kohti	100:—	150:—
Katso ihmistä	150:—	200:—
Ajan polttavin kysymys	170:—	220:—
F. M. Dostojevski mystikkona	320:—	400:—
Elämän kysymyksiä	270:—	350:—
Veljeysaate	330:—	400:—
Pekka Ervastian elämä	100:—	—

Väinö Lehtonen:

Miten ymmärrän elämän koulun ...	100:—	150:—
Uuden ajan työsaralta	100:—	150:—
Kansallinen uudestisyntyminen ...	30:—	—
Rauhan temppeleli	100:—	150:—
Elämän arvoitus	150:—	200:—
Vanajavuoren taru	300:—	380:—
Matkalla Temppeleliin	150:—	200:—
Ihmisyysuskonnon ulkopiirteet ...	130:—	—
Danielin kirja	200:—	280:—
Liitto	220:—	300:—
Kun aika on täyttynyt	200:—	280:—
Vanha ja uusi ihminen	300:—	380:—
Vuosijuhlien satoa	150:—	—
Aikamme avain	—	200:—
Tulkoon valkeus	100:—	—
Ihmisyyspuutarha	—	300:—
Mitä on kristosofia	—	250:—
Kaksi maailmaa	—	500:—
Tietäjien todistus	—	400:—
Erämaan tietäjä	—	350:—
Vaeltajan Viesti	—	900:—
Ongelmien seurassa	—	400:—
Matka tuntemattomaan	—	400:—

Leena Jaale:

Viesti kristosofisesta ryhmätyöstä .	—	300:—
--------------------------------------	---	-------

Mimmi Korhonen — Alma Allinniemi:

Tie kristosofiaan	100:—	—
-------------------------	-------	---

Annikki Kumpulainen:

Viisauden koulussa	—	200:—
Kristosofinen laulukirja	550:—	—

Tilataan osoitteella: **Neiti Alma Allinniemi,**
Tampere, Santalahdentie 7. E 13.

Kirjat lähetetään postivapaasti kun hinta seuraava tilausta.

Sopiva tilaustapa on postiosoitus.

Hinta 300:—